Єдина Країна
Единая Страна

Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№6 (825)

8 – 12 лютого 2016 року

www.krula.com.ua

e-mail:krula_ukr@i.ua

Передплатний індекс – 22242

На варті неба України!

Українська армія гартується на досвіді АТО

4 стор.

Дві війни комбата "Дождя"

8-9 стор.

Іспит на професійну придатність

2 стор.

Льотчики Повітряних Сил вдосконалюють фаховий вишкіл

У гвардійській бригаді транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України пройшла чергова льотна зміна.

Польоти проходили вдень та вночі в простих та складних метеоумовах.

Екіпажі авіаційної та вертолітної ескадрилей бригади на штатній техніці, літаках Ан-26 та вертольотах Мі-8, виконували чергові перевірки за видами льотної підготовки. Визначений льотний склад, відповідно до рівня фахового вишколу, відпрацьовував польотні завдання згідно, курсом бойової підготовки, здійснював обліт авіаційної техніки після проведення на ній регламентних робіт.

У командуванні бригади зазначають, що усі завдання льотної зміни виконані в повному обсязі. На високому рівні відпрацювали льотний та інженерно-технічний склад бригади, військовослужбовці підрозділів забезпечення.

Сергій Фурдик.

Гаряча лінія "Крила України" (0432) 59-60-48 65-22-048

ПЕРСПЕКТИВИ

Степан Полторак:

“Ця реформа є дуже затратною, але й дуже необхідною”

На засіданні Комітету з питань економічної політики Верховної Ради Міністр оборони України Степан Полторак зазначив, що на сьогоднішній день українська армія відновила боєздатність, набула бойового досвіду, оперативної спроможності, технічної оснащеності та забезпеченості для успішного виконання завдань із захисту держави.

Він також підкреслив, що незважаючи на ризики відновлення збройного протистояння та постійну складну обстановку в зоні бойових дій головним пріоритетом і завданням Міністерства оборони є реформа Збройних Сил України.

Генерал армії України Степан Полторак додав, що за участю іноземних експертів в оборонному відомстві розроблено дорожню карту, якою передбачено до 2018 року реформувати Міністерство оборони та до 2020 року – Генеральний штаб і Збройні Сили. Для впровадження реформ створено Комітет реформ Міністерства оборони та Збройних Сил України.

– Хочу наголосити, що ця реформа є дуже затратною, але й дуже необхідною, – сказав він. – На сьогодні удосконалено систему управління Збройними Силами, набули спроможностей командування видів Збройних Сил, чотири оперативних та три повітряні командування, сформовано Об’єднаний оперативний штаб. Крім того, в рамках реформування Збройних Сил затверджено Концепцію формування та розвитку Сил спеціальних операцій, сформоване відповідне Командування. Значно підвищено боєздатність Високомобільних десантних військ, удосконалюються їх організація і підготовка, триває відновлення Військово-Морських Сил.

Разом із тим, як зазначив генерал армії України Степан Полторак, в рамках комплексного огляду сектору безпеки і оборони Міністерством оборони України проведено оборонний огляд та підготовлено документи оборонного планування, які визначають напрями оборонної реформи.

– Затверджено Стратегію національної безпеки та Воєнну доктрину України. Концепцію розвитку сектору безпеки й оборони України схвалено Урядом та направлено на розгляд Ради національної безпеки і оборони. Розроблено нову редакцію Стратегічного оборонного бюлетеня України, – повідомив Міністр.

За словами глави оборонного відомства, на сьогодні створено військовий оперативний резерв першої черги, який за першою командою може зі зброєю в руках стати на захист нашої країни. Добігає завершення створення Єдиного державного реєстру військовозобов’язаних тощо.

В рамках міжнародного військового співробітництва налагоджено підготовку підрозділів Збройних Сил за участю іноземних інструкторів. Завдяки цьому проведено 10 міжнародних військових навчань, до яких залучалося понад 2,3 тисячі військовослужбовців.

Генерал армії України Степан Полторак також додав, що у зв’язку з суттєвим підвищенням у січні-лютому цього року грошового забезпечення кількість військовослужбовців, які виявили бажання укласти контракт зі Збройними Силами України, збільшилася до 6 тисяч чоловік. У грудні 2015 року цей показник становив до 300 чоловік.

СПІВРОБІТНИЦТВО

“Ми вистояли і сповнені рішучості боротися за мирне життя і будувати нашу державу”

У Центральному будинку офіцерів ЗС України начальник Генерального штабу – Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко зустрівся з військовими аташе з 31 країни та представниками НАТО і ОБСЄ.

Під час зустрічі начальник Генерального штабу розповів про поточний стан реформування та розвитку Збройних Сил України та пріоритети військового співробітництва Збройних Сил України у 2016 році.

Окремо генерал армії України Віктор Муженко зупинився на ситуації в районі проведення АТО та перспективах виконання Мінських домовленостей.

– Ми ведемо боротьбу зі зброєю в руках не тільки і не стільки за наш європейський вибір, скільки за право обирати шлях для майбутнього розвитку України. Російська Федерація у важкий для українського народу час розв’язала неоголошену війну з використанням всіх брутальних засобів, які є в арсеналі Кремля. Результат цієї війни відомий: це – окупований деградуючий Крим, голодний і зруйнований Донбас, виснажений схід України, тисячі загиблих і сотні тисяч біженців, які залишили свої оселі, – зазначив генерал армії України Віктор Муженко. – На боротьбу з агресором і незаконними збройними формуваннями повстала вся Україна і міжнародна спільнота. Сьогодні можна сказати, що ми вистояли і сповнені рішучості продовжувати боротися за право мирно жити і будувати нашу державу.

Прес-служба Генерального штабу Збройних Сил України.

ПРАВОВА ДОПОМОГА

Військові юристи консультують

Представники Військово-юридичної консультації Васильківського гарнізону, провели черговий прийом громадян.

Під час роботи військові юристи надали правові роз’яснення з питань пенсійного забезпечення ветеранів військової служби та грошового забезпечення військовослужбовців.

Також під час прийому отримали консультації військовослужбовці-учасники бойових дій з питань надання відпусток, отримання земельних ділянок та одноразової грошової допомоги.

Тимчасово виконуючий обов’язки помічника начальника Васильківського гарнізону з правової роботи майор юстиції Ігор Пухтицький зазначив, що до участі в роботі військово-юридичної консультації залучені юристи військових частин Васильківського гарнізону з високим фаховим рівнем.

– Всі бажаючі військовослужбовці, ветерани військової служби, члени їх сімей та працівники ЗС України зможуть отримати інформацію про зміни у законодавстві та кваліфіковану безоплатну консультацію з правових питань, – зазначив майор юстиції Ігор Пухтицький.

Військово-юридична консультація Васильківського гарнізону працює один раз на тиждень, щовівторка з 9.00 до 13.00 за адресою: м. Васильків, вул. Декабристів, 40, у приміщенні бібліотеки військової частини А0704.

Любов Киналь. м.Васильків.

НАВЧАННЯ

Іспит на професійну придатність

На Київщині завершились показово-тактичні навчання під керівництвом командира радіотехнічної бригади Повітряного командування “Центр” Повітряних Сил Збройних Сил України полковника Ігоря Каркищенка.

Метою даного заходу стало вироблення єдиного підходу та набуття спроможностей під час здійснення маршу окремої радіолокаційної роти на позицію бойового призначення штатним складом сил та засобів.

За легендою, визначений особовий склад, здійснив маневр у нічний час та виконав бойове завдання радіотехнічним підрозділом у складних умовах перешкодової обстановки та під час дій незаконних збройних формувань диверсійно-розвідувальних груп на запасній позиції.

За словами командира бригади, досконале володіння штатним озброєнням і військовою технікою дозволило особовому складу діяти чітко та злагоджено й успішно впоратись з виконанням поставлених завдань.

На завершення полковник Ігор Каркищенко подякував голові Жашківської районної державної адміністрації Сергію Бойку за сприяння та всебічну допомогу у підготовці до навчань.

Любов Киналь. м.Васильків.

Заключний етап “Brave Band” у ЛитПолУкрбриг

ТРЕНУВАННЯ

Військовослужбовці багатонаціональної бригади ЛитПолУкрбриг розпочали заключний етап тренування “Brave Band”, під час якого розгорнули командний пункт та вивчають планування і виконання гуманітарної місії.

Відповідно до сценарію навчання офіцери з Литви, Польщі та України планують виконання завдань, дотримуючись основних принципів прийняття рішень за стандартами НАТО. Вони вивчили ситуацію в зоні проведення операції, де через масштабне природне лихо виникла гуманітарна криза. Секції за напрямками встановили зв’язки з вищим штабом та іншими суб’єктами ліквідації наслідків лиха.

Протягом тижня військові ЛитПолУкрбриг розроблять можливі курси дій і виконують симуляцію гуманітарної операції. Одночасно штабний батальйон забезпечує належну інфраструктуру, мережі зв’язку, захист та оборону командного пункту.

– Під час навчання “Brave Band” ми синхронізуємо дії трьох підрозділів армій різних країн для виконання єдиного завдання. У нас вже є успішний досвід виконання спільних операцій в форматах польсько-українського та литовсько-польського батальйонів у Косово. Модель литовсько-польсько-української бригади вимагає більш детального аналізу і планування перед тим, як приступити до управління батальйонами під час операцій. Ми використовуємо “Brave Band” як майданчик для ефективного і продуктивного тренування для досягнення бойової готовності, – зазначив заступник командира бригади полковник Володимир Юданов.

Довідка. Тренування “Brave Band” є першим заходом бойової підготовки у складі штабу ЛитПолУкрбриг з часу її офіційного створення 25 січня 2016 року. Тренування розпочалося 1 лютого і триватиме до 12 лютого. Під час “Brave Band” військовослужбовці відпрацьовують питання виконання гуманітарної операції.

ПРІОРИТЕТИ

“Маємо використати всі ресурси і резерви для забезпечення комплектації контрактної армії”

Президент Петро Порошенко наголошує на тому, що у подальшому формування українського війська має відбуватися, передусім, за контрактним принципом. “Ми маємо використати всі ресурси і резерви для забезпечення комплектації контрактної армії”, – наголосив Президент, виступаючи на першому в цьому році засіданні Ради регіонального розвитку.

Глава держави повідомив, що поки що не прийняв рішення про направлення до Верховної Ради законопроекту про оголошення чергової хвилі мобілізації.

Підводячи підсумок виконання завдання минулорічного засідання Ради регіонального розвитку, Президент відзначив ефективну роботу створених штабів добровольців, які забезпечують взаємодію з учасниками АТО, у низці областей – Житомирській, Миколаївській, Дніпропетровській.

“Сьогодні ви маєте нове завдання. Коли досвідчений боєць, який провів рік на фронті, повернувся додому, відпочив, але має бажання, патріотизм, досвід боронити державу, нам треба провести потужну роз’яснювальну роботу для того, щоб набирати наших славних воїнів для поповнення контрактної армії. Левова частина хвилі мобілізації, яка зараз має бути відправлена додому, як ми і обіцяли, через демобілізацію, має бути заміщена контрактною складовою”, – сказав Президент, зазначивши, що, в першу чергу, це стосується воїнів, які володіють певними спеціальностями: механіків-водіїв, снайперів, десантників, спецназівців, які вже навчені і можуть одразу ж приступити до виконання обов’язків.

“Сьогодні ми обговоримо графіки, кількість, і це, шановні голови, має стати вашою персональною відповідальністю”, – наголосив Президент.

ВИПРОБУВАННЯ

“Федір Муравченко” підняв Ан-178 на нову висоту

5 лютого 2016 року в Києві відбувся перший політ Ан-178 із “рідним” двигуном Д-436-148ФМ, підвішений до лівого пілона. Літак піднявся в повітря об 11 годині 35 хвилин (UTC). Перший політ тривав 27 хвилин.

З моменту першого польоту, який відбувся 7 травня 2015 року, літак Ан-178 здійснив майже 40 польотів, а загальний час нальоту перевищив 107 годин. На літаку, на період відсутності штатного двигуна Д-436-148ФМ, були встановлені класичні двигуни Д-436-148, що використовуються на пасажирських літаках Ан-148/158.

Двигун Д-436-148ФМ розробляється спільно українським виробником “Мотор Січ” і корпорацією “Івченко-Прогрес” спеціально для нового українського транспортного літака Ан-178. Перший пробний запуск ТРДД Д-436-148ФМ сертифікаційного профілю відбувся з затримкою від плану на 1 рік, 9 грудня 2015 року.

Д-436-148ФМ відрізняється від його попередника, Д-436-148, встановленого на пасажирських Ан-148 і Ан-158, збільшеною тягою на всіх основних режимах роботи двигуна, а на злітному режимі тяга збільшена з 6570-7010 кгс до 7880 кгс, поліпшеними емісійними характеристиками.

Також для зниження рівня шуму в профіль двигуна впроваджені ефективні звукопоглинаючі конструкції.

У конструкції базового Д-436-148 були встановлені порожнисті вентиляторні лопатки, а в новому двигуні застосований вентилятор із широкохордними лопатками. Корпус вентилятора став більшим, а значить, через двигун тепер проходить більше повітря. Генератор залишився той же, що і на Д-436-148, але застосована нова задня опора. Також змінилися агрегати і зовнішні контури.

Оновлений двигун названий на честь Федора Михайловича Муравченка – генерального конструктора ЗМКБ “Прогрес” доктора технічних наук, професора, член-кореспондента Національної академії наук України, лауреата державних премій СРСР і України, кавалера багатьох орденів і медалей. За безпосередньої участі і під керівництвом Ф.М. Муравченка були створені авіаційні двигуни, які експлуатуються на літаках Як-42, Ан-72, Ан-74, Ан-124 “Руслан”, Ан-225 “Мрія”, Ан-140, Ту-334, Бе-200, Як-130, Ан-74ТК-300, Ан-70, Ан-148 і на вертольоті Мі-26.

ОЗБРОЄННЯ

Україна отримає партію німецьких двигунів

Компанія Deutz AG надасть спеціальну ціну для України на партію двигунів. Зекономлені гроші, а мова про майже 25 мільйонів гривень, “Укроборонпром” направить на виготовлення нової техніки для української армії.

ДК “Укроборонпром” підписав рішення про прийом на озброєння української армії БТР-4, адаптованих під німецькі двигуни Deutz за всіма стандартами НАТО. Відповідний документ очільник Концерну Роман Романов зафіксував безпосередньо на одному з полігонів Харківщини після закінченні випробувань техніки.

Партія нових моторів буде використана для комплектації бронетранспортерів БТР-3, БТР-4 та новітніх бронеавтомобілів “Дозор-Б”. Досі на техніку встановлювалися морально застарілі двигуни.

“Укроборонпром” швидко вніс зміни у виробничий процес, технічну документацію, тож найближчим часом підприємства Концерну почнуть встановлювати Deutz НАТОвського стандарту на всі зразки вітчизняної бронетехніки.

“Німецькі Deutz потужніші, надійніші, і, що також дуже важливо в умовах війни, значно тихіші за двигуни, що встановлювалися на бронемашини раніше. Так, українські військові отримають найкращі зразки вітчизняної військової техніки, створеної у відповідності до стандартів НАТО”, – прокоментував Роман Романов.

“Укроборонпром” нині бачить розвиток активної співпраці з багатьма відомими міжнародними компаніями. Серед них – Deutz AG, Iveco, Volvo, Honeywell, Airbus, Boeing, Textron, Elbit, Lockheed Martin, BAE Systems, Thales.

Пайєтт оголосив про плани США інвестувати понад $300 млн в українську сферу безпеки

У 2016 році США планують надати Україні допомогу для зміцнення безпеки на $335 млн.

“Ми дуже пишаємося нашою надійною співпрацею у сфері безпеки з Україною, що допомагає Україні підвищити здатність захистити себе. З початку конфлікту на сході України в 2014 році США виділили більше $266 млн для сприяння зміцненню безпеки України, на те, щоб допомогти українським силам краще контролювати і захищати свої кордони, працювати більш ефективно і безпечно, захищати суверенітет України. Ми очікуємо, що в 2016 році на сферу безпеки буде додатково виділено допомогу приблизно в $335 млн”, – заявив посол.

Він нагадав, що американські тренери надають теоретичну і практичну допомогу воїнам української армії, включаючи медицину, стрілецьку підготовку, знешкодження боєприпасів та ін.

“З точки зору оснащення, мова йде про допомогу у вигляді бронежилетів, військової техніки, приладів нічного бачення і тепловізорів, медичному, важкому інженерному обладнанні, засобах комунікації, патрульних катерів, рацій, наметів і складних контрмінометних і контрбатарейних радарах”, – зазначив він.

У той же час, відповідаючи на питання з приводу надання летальної зброї, Пайєтт підкреслив, що вже неодноразово повторював, що рішення про надання або не надання Україні летальної допомоги буде приймати Вашингтон.

Нагадаємо, раніше Джеффрі Пайєтт повідомив, що, на його думку, найефективнішою інвестицією Вашингтона в українські реформи було надання $20 млн для реформування міліції.

Що спільного між терористичними організаціями ІДІЛ, ДНР і ЛНР?

У доповіді ООН йдеться, що основним джерелом доходів, яке підтримує на плаву терористичну ІДІЛ, є продаж нафти. За даними організації, тільки в 2015 році її було продано на $400-500 млн. Крім того, бойовики використовують інші природні ресурси захоплених територій, збирають “податки”, проводять конфіскацію і грабують історичні пам’ятки. Також вони не гребують викупами за захоплених заручників.

Судячи з доповіді ООН, терористи ІДІЛ займаються тим же “промислом”, що і російські терористичні війська на тимчасово окупованих територіях України (Крим, частина Донецької та Луганської областей). Щоправда за відсутності нафти, терористичні організації ДНР і ЛНР відвантажують в Росію тверде чорне золото Донбасу – вугілля. Ще однією, не менш важливою “статтею доходів” ватажків цих організацій Болотова та Захарченка, є “продаж” українських заводів. Про інвесторів, звичайно, не йдеться. Заводи примітивно ріжуть на брухт і переправляють до тієї ж Росії.

Останнім часом завдяки зусиллям міжнародного співтовариства щодо протидії ІДІЛ, включаючи заходи військового і фінансового характеру та зміцнення прикордонного контролю, джихадистам був нанесений значний удар. Незважаючи на це, в доповіді ООН йдеться, що ця організація все ще становить серйозну загрозу миру і безпеці.

Також у звіті ООН зазначено, що на сьогодні в лавах джихадистів та інших терористичних груп знаходиться близько 30 тис. чоловік із більш ніж 100 держав.

Росія висунула претензії на нові території

Москва подала в ООН заявку на розширення своїх територій у Північному Льодовитому океані.

Як повідомляє Радіо Свобода, її представив голова міністерства природних ресурсів і екології РФ Сергій Донський.

У переглянутій заявці, яку було подано в серпні 2015 року, внесено райони південного краю хребта Гаккеля, улоговина Підводників і кілька ділянок морського дна.

При цьому, крім Росії, на ці ж ділянки претендують також Данія, Канада і США.

За словами Донського, країни домовилися не перешкоджати розгляду комісією ООН заявок один одного. Процес займе від трьох до п’яти років.

Як зазначається, потенційні запаси вуглеводнів на нових територіях перевищують 5 млрд тонн умовного палива.

ТАКТИЧНА ПІДГОТОВКА

Українська армія гартується на досвіді АТО

На полігоні 184-го навчального центру Збройних Сил України на горі Піщана близько двох сотень військовослужбовців за контрактом проходять одиночну тактичну підготовку з використанням практичного досвіду, набутого під час проведення АТО. На восьми навчальних місцях контрактники вивчають і практично закріплюють тактичні дії, питання надання медичної допомоги пораненим тощо.

– Під час тактичної підготовки військовослужбовці відпрацьовують тактику бою, переміщення в ході бойових дій, посадку та висадку з техніки, відбиття нападу диверсійних груп, заняття оборони, відступ, перехід у контрнаступ, подолання мінних загороджень та інші елементи ведення бою, – повідомив тимчасово виконуючий обов'язки начальника циклової комісії тактичної підготовки відділення підготовки фахівців механізованих та танкових військ 184-го навчального центру полковник Сергій Прядко. – Здолати страх перед БТРами і танками допомагає "обкатка танками". Усі контрактники кидають "коктейлі Молотова" та ручні гранати, вивчають тактичну медицину, відпрацьовують огляд будівель тощо.

Серед тих, хто проходить одиночну тактичну підготовку – учасники антитерористичної операції. Солдат Володимир Розбицький з Дрогобича, що на Львівщині, вже проходив курс навчання на полігоні два роки тому, але тепер, за його словами, його рівень значно покращився.

– Вчитися ніколи не пізно. Такі тактичні навчання дуже потрібні. Я тут був у 2014 році під час другої хвилі мобілізації, то не порівняти підготовку тоді і зараз. Ця – більш повна, більш насичена, саме те, що потрібне у зоні АТО. Навіть мені тут все вдається не одразу, – розповів він.

Пліч-о-пліч з чоловіками на полігоні навчаються й жінки. Поряд з хлопцями вони стріляють, пересуваються на бронемашинах та виносять з поля бою поранених.

– Поки що все встигаю. З чоловіками служити легше, бо вони завжди допоможуть, підтримають, коли важко, – посміхається Марія Чурпіта з міста Немирів, що на Вінниччині.

Первинна військово-професійна підготовка контрактників триватиме до кінця тижня – у суботу військовослужбовці складатимуть Військову присягу на вірність українському народові. Після цього у контрактників Центру розпочнеться підготовка за фахом.

ПОЛЬОТИ

Льотчики-інструктори готові до навчання курсантів

На Харківщині успішно пройшли польоти із залученням військових льотчиків Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба та навчально-авіаційної бригади. Вдосконалення професійної майстерності відбувалося в рамках командирської підготовки на літаках типу Л-39 "Альбатрос", Ан-26 та вертольотах Мі-8МТ.

Напередодні всі офіцери-льотчики відновили свої навички на тренажерах, пройшли наземну підготовку та склали необхідні заліки. Тільки після цього їх допустили до аеродромного вишколу.

– Цей практичний захід проводився з викладачами та інструкторами, які незабаром організовуватимуть польоти з курсантами льотного факультету. Тож цілком виправдана прискіпливість з боку екзаменаторів до оцінки рівня підготовки саме цієї категорії військовослужбовців. При цьому, акцент ставився на перевірку методичних навичок офіцерів за основними видами льотної діяльності, – зауважив командир навчально-авіаційної бригади військовий льотчик 1-го класу полковник Геннадій Дубовик.

Протягом декількох днів військові пілоти відпрацювали на літаках Л-39 "Альбатрос" такі повітряні вправи, як політ за встановленим маршрутом із виходом на полігон, фотострільба авіаційними ракетами з пікірування після виконання гірки чи бойового розвороту тощо. Тим часом вертолітники виходили на польовий майданчик, де здійснювали висадку особового складу чи вивантаження бойової техніки, зліт із польового аеродрому та політ за вказаним маршрутом, а також інші завдання.

За словами командування військової частини Повітряних Сил, під час командирських польотів усі офіцери здобули необхідні практичні навички, які знадобляться для навчання майбутніх льотчиків та військових штурманів. Загальний же наліт на всіх типах літальних апаратів склав понад 50 годин.

Сергій Воронов, Дмитро Горбунов.
м. Чугуїв.

БЛАКИТНІ ШОЛОМИ

У ДР Конго ротація українських миротворців

Цими днями відбулась ротація українських військовослужбовців вертолітного загону Місії ООН зі стабілізації у Демократичній Республіці Конго. Протягом року близько 250 українських миротворців нової зміни виконуватимуть завдання в цій африканській країні.

Кількома днями раніше на базі бригади армійської авіації Сухопутних військ Збройних Сил України, що дислокується на Львівщині, відбулись урочистості з нагоди відправки на африканський континент.

Начальник армійської авіації Командування Сухопутних військ Збройних Сил України льотчик-снайпер генерал-майор Валентин Пістрюга побажав воїнам мужньо та професійно виконати обов'язок із підтримання миру та стабільності в світі.

– У Демократичній Республіці Конго й надалі триває війна між бандформуваннями, і наші льотчики та особовий склад майже щодня наражаються на небезпеку. У зв'язку з цим дуже важливо, що у всіх військовослужбовців контингенту є досвід участі в антитерористичній операції, – зазначив він.

Протягом трьох тижнів усі військовослужбовці нової ротації успішно пройшли бойове злагодження на Херсонщині. Крім загальновійськових дисциплін армійці склали тести з англійської мови та пройшли тренування зі спеціальної підготовки.

А невдовзі Міжнародний аеропорт "Львів" ім. Данила Галицького зустрів літак, який доставив на Батьківщину двісті двадцять чотири українськІ військовослужбовці, які повернулись додому після виконання Місії ООН зі стабілізації в Демократичній Республіці Конго.

На Батьківщині українських миротворців зустріли начальник армійської авіації Командування Сухопутних військ Збройних Сил України льотчик-снайпер генерал-майор Валентин Пістрюга, командир бригади армійської авіації льотчик-снайпер Віталій Яременко, рідні і близькі.

Старший команди національного контингенту заступник командира загону з виховної роботи підполковник Богдан Степанків доповів зустрічаючим, що усі завдання, поставлені перед українськими військовими керівництвом Місії ООН зі стабілізації, були виконані в повному обсязі.

Звертаючись до військовослужбовців, начальник армійської авіації Командування Сухопутних військ ЗС України льотчик-снайпер генерал-майор Валентин Пістрюга подякував усім миротворцям за успішне і якісне виконання завдань поза межами держави, пропагування і підтримку позитивного іміджу нашої країни та її Збройних Сил на міжнародній арені.

Після завершення урочистостей усіх військовослужбовців доставили до розташування однієї з бригад армійської авіації для проведення акліматизації та ретельного медичного огляду. Вже за кілька днів по завершенню обстеження і проведення фахівцями-медиками відповідних аналізів усі військовослужбовці відбудуть до своїх військових частин, а через деякий час після відпусток приступлять до виконання завдань за призначенням.

“Яке б це було щастя, якби він просто лишився без ніг. Але живий”

“10:30. Ти прокидаєшся, обіймаєш його ще міцніше, тицяєш пальцем:
– Кохаю тебе, зайченя. Ось тебе.
– За що-о-о?
– За те. Що ти. Найкращий. Хлопець. У. Світі.
– Не перебільшуй, Лєріка, – сміється.
Ми разом п’ятий місяць. Я люблю його так, як ніколи і нікого не любила. А він каже, що якою б не була ця війна – добре, що почалася. Бо інакше б не зустрілися. “Де ти була раніше?..”
Ми хотіли поїхати у відпустку й розписатися. Вперше по-справжньому, не здуру, як і він, і я минулого разу. Назавжди. Попередньо домовлялися звалити після 20 січня. Але відклалося. Трохи.
...15:10. Ти сидиш на колінах біля нього. 200-й. Ноги відірвані. Цілуєш у плече. Грієш скривавлені пальці диханням. Цілуєш ті пальці. Тільки б не відпускати. Диктуєш щось медикам. Так, позивний “Морячок”. Так. Так. Анатолій Гаркавенко. Сліз немає.
...Люблю тебе, зайченя. І зовсім не знаю, що далі. Я просто сиджу і курю. У твоїй куртці. Вона в крові. Але пахне тобою”.

Через кілька годин після загибелі сапера 93-ї механізованої бригади його кохана Лєра розмістила цей запис у соціальній мережі. А ще через кілька днів зробила на зап’ясті татуювання: “...смерті на світі нема – я повернусь за тобою”.

“Хочеться видерти й залишити йому серце – все одно воно тільки його”

Десяток сумних постів у Фейсбуці і три десятки новин про те, що загинув сапер… Пара картинок про те, що “бути воїном – значить жити вічно”, пара підписаних прапорів, ком в горлі коханої і те, що тепер з передової вона щодня мусить дзвонити не тільки своїй, а і його матері…

25-річний воїн Анатолій загинув 30 січня неподалік шахти “Бутівка”, підірвався на міні. Він разом із Лєрою воював у самому пеклі, там де до ворога залишалось 50-100 метрів. На фронті боєць був півтора роки. Спершу служив у лавах добровольчих батальйонів, а з листопада 2014 року – у 93-й механізованій бригаді. Кохання між бійцем з позивним “Морячок” і журналісткою, яка нині служить у тій самій бригаді, спалахнуло швидко і, здавалось, їх нічого не розлучить. Дівчина була впевнена, що приїде до рідного селища коханого за зовсім інших обставин.

– Я вперше приїхала до нього додому, вперше побачила матір і навіть не знала, що їй сказати. Він був дуже веселим, я думаю, якби він побачив, що всі плачуть, захотів би змінити атмосферу... Він був дуже сміливим, до абсурду сміливим. Там була вишка, на неї треба було повісити камеру. Єдина людина, яка зголосилася без страховки, під обстрілом, бо снайпери бачать, він поліз. Пояснював, що знає як. Це було майже самогубство, але тоді він вижив, а тут ні. Він був одним із тих воїнів, на яких тримається фронт. Я і досі розмовляю з ним вголос, прикурюю дві сигарети. Залишила йому свої тактичні рукавички, запальничку, здерла із зап’ястка заплутані жовто-блакитні й червоно-чорні стрічки. Тільки це все пусте. Бо насправді хочеться видерти й залишити йому серце – все одно воно тільки його.

“Ми обоє знали, що обоє можемо загинути”

Дівчина довго не думала над тим, що робити далі. Воювати за двох, спробувати робити це так, як робив він.

– Ми часто заступали на пост разом. В інакшому випадку я його змінювала. Він інколи брав мене в “зеленку”, навчив стріляти з РПГ і ставити розтяжки. сміявся з того, що я й не смикалась від куль, що свистять поряд, чи вибухів. Сприймав мене як бійця, хоч і пробував прикрити. Ми обоє знали, що обоє можемо загинути. І прийняли це без принизливих спроб випхати одне одного з передової. Ми щодня й цілодобово були разом, і здебільшого тільки вдвох. Звісно, “Морячок” вже не бачить і не знає, що я роблю. Але це зовсім, як і за життя. Те, що він ніколи-ніколи не взнав би про якісь неприємні йому мої вчинки, не давало мені жодного права на них. Не дає жодного права на них. І не дасть. Боротьба ніколи не буває марною. Кров ніколи не буває марною. Ми пам’ятаємо. І – нам пощастило – живемо в такі часи, що хтось колись згадає нас.

Дівчина ділиться, що коханий завжди віддавав останню цукерку, але він також давав можливість довести, чого вона варта.

“Перші дві години було страшно, потім заспокоїлась”

До війни Лєра Бурлакова навчалась у Київському університеті імені Тараса Шевченка, працювала журналісткою у виданні “Український тиждень”. Спочатку їздила на фронт як журналіст. Після п’ятиденної поїздки в Піски, під час якої довелось пережити повноцінний бій, вона прийняла рішення іти воювати.

– Якщо ти не хочеш відвертатись кожного разу, коли бачиш своє відображення в дзеркалі, то повинен іти захищати країну. Побачила молодих хлопців, які вчились стріляти прямо на передовій. Зрозуміла, що зможу. Чесно кажучи, мені було якось ніяково і соромно ходити перед хлопцями з фотоапаратом, диктофоном, щось записуючи, знімаючи. Я раптом зрозуміла, що хочу сама стати бійцем. Зателефонувала редактору, звільнилась і повернулась на передову.

Рідні на бажання молодої дівчини служити відреагували не надто схвально. Мати плакала і, мабуть, молилась. Батько назвав божевільною, в хорошому сенсі цього слова. Дідусь, колишній радянський льотчик, який проживає в Москві, спочатку був проти її рішення, але потім підтримав хоробру внучку.

– Казав, що я дівчина і не повинна цього робити. Але, якщо не можу інакше, зрозуміє. В якомусь сенсі бути жінкою на передовій простіше. Жінок менше засуджують за прояви страху. А буває дуже страшно, зізнаюсь чесно. Але страх змішується з захватом, якого в цивільному житті досягнути не просто. Війна змушує зрозуміти, як сильно ти хочеш жити. Добре пам’ятаю момент, коли прийняла для себе рішення залишитися на війні. До нас на пост приїхав з Донецького аеропорту комбат “Карпатської січі” Олег Куцин. Він був не в найкращому настрої. Казав, що бійці приїжджають, від’їжджають... І тут я раптом встряла: “Я залишусь”. Він: “Як довго?” Я відповіла: “До кінця війни”.

Війна – це велика лотерея. Ніколи не знаєш, коли тебе наздожене куля

З перших днів перебування на фронті Лєра була в найгарячіших точках. Там, де ворогам можна було крикнути: “Добрий вечір, добрі люди!” – і вони почують. Вона добре пам’ятає перший обстріл, під який потрапила.

– Це було в Пісках. Ми тільки приїхали і відпрацьовували з бійцями момент: що робити, коли потрапляєш під обстріл. І тут раптом я почула характерний свист. Але, знаєте, страшно не було. Я весь час згадую останні дні Майдану, коли всі ми, що знаходилися там, усвідомлювали, що в будь-який момент можемо стати мішенню для снайпера. Звук міни я впізнала відразу. Але насправді, коли чуєш її свист, можеш особливо не побоюватися, вона пролітає мимо. А якщо виє, значить, знаходиться дуже близько. Треба впасти на землю, краще в якунебудь ямку, ні в якому разі не бігти. Я думаю, що війна – це велика лотерея. Ніколи не знаєш, коли тебе наздожене куля. По-справжньому мені стало страшно, коли потрапила на “Небо”. Це височенна вежа на околиці Пісків, висотою з восьмиповерховий будинок, пошкоджена снарядами, з якої добре проглядається вся околиця. Коли я лізла туди з одним з наших бійців, тільки й думала:“Боже, що я роблю! Навіщо туди лізу?” Я з дитинства панічно боялася висоти. Ми потрапили під невеликий обстріл, забралися наверх і, слава Богу, благополучно спустилися.

Тут усі на своєму місці

На війні журналістка навчилась митись вологими серветками, навіть коси ними вмудряється довести до ладу. Більше того, дівчина навіть встигає робити макіяж.

– А от манікюр не роблю, він довго не тримається. З речей практично нічого не брала на фронт, крім білизни. Переодягати камуфляж сенсу немає. Минулого року мама радила мені взяти сукню для зустрічі Нового року, але свята у нас не вийшло – до третьої години ночі відстрілювалися. На війні я почала більше палити. Але, кажуть, померти від куріння можна тільки в одному випадку – якщо помітять вогник.

Велике значення на війні мають нічні розмови. Хтось розповідає про мрії, хтось – про страхи, хтось – про дитинство. Про те, як хочеться жити тихо-тихо. Жити.

– У буржуйці тліють мокрі дрова. Бійці говорять про те, як хочеться мати власний будиночок, господарство. Насправді, багато нікому не треба. Такі розмови є дуже важливими, особливо після боїв. Ще годину тому була війна, а тепер тиша, поки що. В такий момент розумієш, що тут усі на своєму місці.

“...у світі багато брудного й заразного, але той, хто хоче, лишається чистим”

Одразу після поховання коханого дівчина знову відправилась на Донбас. Вона воює і пише книгу про “Морячка”, останню сторінку якої має дописати в березні, на 40-й день. В нього вдома. Вона ще й гадки не має, якою буде ця сторінка. Адже це геть не художня література. Це наше зовсім не просте життя. Дівчина додає, що у світі багато брудного й заразного, але той, хто хоче, лишається чистим.

Анастасія Олехнович.
“Крила України”.

ПРОФОРІЄНТАЦІЯ

Сьогодні – школяр, завтра – "кожедубівець"

У Харківському університеті Повітряних Сил імені Івана Кожедуба пройшов День відкритих дверей. Видовий навчальний заклад гостинно прийняв випускників середніх навчальних закладів, які мають наміри у майбутньому отримати військову освіту.

Потенційних курсантів зустрів виконуючий обов'язки заступника начальника університету з навчальної роботи полковник Михайло Литвиненко, який і презентував видовий виш.

– За понад 85-річну історію університету офіцерські звання тут здобули близько 130 тисяч військовослужбовців. Серед випускників університету – 579 Героїв Радянського Союзу, з них 28 були удостоєні цього високого звання двічі, а маршал авіації Іван Кожедуб став тричі Героєм Радянського Союзу, – зазначив Михайло Іванович, звертаючись до юних гостей. – На жаль, у новітню історію видового вишу навіки увійшли й 26 його випускників, які загинули в зоні проведення АТО на території Луганської та Донецької областей, відстоюючи незалежність та суверенітет України.

Бажання відвідати навчальний заклад виявило майже 400 осіб. Серед гостей були вихованці Державної гімназії-інтернату з посиленою військово-фізичною підготовкою "Кадетський корпус" та учні випускних класів середніх шкіл Харкова та області. Офіцери ознайомили гостей з навчально-матеріальною базою університету, розповіли про умови вступу та про те, за якими спеціальностями проводиться підготовка курсантів.

Окрім цього для гостей провели екскурсію по спеціалізованих навчальних класах, де курсанти вивчають будову авіаційних двигунів, продемонстрували навчально-тренувальні комплекси вертольота Мі-8МТВ та літака Л-39 "Альбатрос".

В свою чергу, начальники кафедр розповіли про особливості підготовки курсантів за тією чи іншою спеціальністю. Абітурієнти мали змогу поспілкуватись безпосередньо з викладачами та курсантами, які навчаються в університеті, дізнатись з перших вуст про навчання та курсантське життя, як воно є.

Також гості оглянули казармені приміщення, їдальню та заклади для культурного і фізичного розвитку курсантів. Під час екскурсії по музею університету юнаків та дівчат ознайомили з історію створення та формування цього славетного навчального закладу.

Олег Плаксій. м. Харків. Фото автора.

АГІТАЦІЯ

ХУПС запрошує на навчання

У військових частинах Вінницького гарнізону представники Льотного факультету Харківського університету Повітряних Сил Збройних Сил України імені Івана Кожедуба провели з військовослужбовцями строкової служби та служби за контрактом заходи з професійної орієнтації.

Під час зустрічей представники цього славетного військово-навчального закладу розповіли присутнім про ВВНЗ, умови вступу, навчання, проживання та подальшої військової служби після випуску з університету. Крім цього, військовослужбовцям було продемонстровано кілька відеороликів про історію вишу та професійну спрямованість Льотного факультету ХУПС.

– Можу відзначити, що досить велика кількість військовослужбовців після наших заходів виявляють бажання вступити на навчання до нашого вишу. Щороку кількість кандидатів до вступу збільшується. І це, навіть не зважаючи на те, що до абітурієнтів, які виявили бажання стати курсантами Льотного факультету ХУПС висуваються досить жорсткі вимоги, – зазначив заступник начальника Льотного факультету ХУПС по роботі з особовим складом підполковник Михайло Кузнецов.

За словами офіцера, подібні заходи проводяться в різних регіонах України і не лише у військових частинах, а і в загальноосвітніх школах, ліцеях з посиленою військовою підготовкою.

НАВЧАННЯ

Висока мотивація – високий результат

Цей принцип комплектування сучасних Збройних Сил України військовослужбовцями служби за контрактом набирає дедалі динамічніших обертів. Наочним прикладом тому є зростання кількості громадян, які бажають обрати для себе певну військову спеціальність і отримати відповідну підготовку у профільних вишах, коледжах та навчальних установах Міністерства оборони України. Одним із таких закладів є 179-й навчально-тренувальний центр військ зв'язку Збройних Сил України, яким командує полковник Ігор Міцюк.

– Тисячі військовослужбовців щороку проходять у нашому центрі фахову підготовку за різними напрямками зв'язку, – зазначив заступник начальника закладу по роботі з особовим складом підполковник Юрій Кривоніс. – Лише за минулий рік ця цифра склала більше тринадцяти тисяч осіб. Це і воїни-строковики, і спеціалісти, направлені на навчання з військових частин, причому як офіцери, так і контрактники, і, звісно ж, громадяни, призвані за мобілізацією. Для кожної категорії у нас передбачені адаптовані до сучасних вимог навчальні плани, створені належні соціально-побутові умови та відповідна навчальна база, а сам процес підготовки фахівців здійснюють висококваліфіковані кадри, які окрім грунтовних знань мають ще і бойовий досвід у зоні АТО. До речі, слід відзначити, що і серед самих курсантів як мінімум чверть має бойовий досвід. Тому процес навчання та підготовки зв'язківців ми нерозривно поєднуємо з патріотичною складовою. Оскільки ж останній час змусив змістити пріоритети та суспільну думку на користь армії та необхідності її високої боєздатності, тому ми значно посилили критерії відбору до курсантів, що приносить доволі хороші результати. І хоча ще залишається низка проблем з часткою призовного контингенту за мобілізацією щодо морально-психологічної стійкості та особистої дисциплінованості, слід відзначити серйозні зрушення у кращий бік з боку громадян, які через військомати призиваються на військову службу за контрактом. По-перше, ці люди зробили свій вибір не через якісь "крайні" обставини, а свідомо. По-друге, більшість після закінчення навчання готові служити там, куди їх розподілять. І, головне, вікова градація нинішніх курсантів складає від 18 років і до 55-ти, що само по собі дуже показово. Особливість цьогорічного навчального процесу полягає у тому, що він поєднує у собі такі характеристики, як поступовість, диференційність і, головне, безперервність. Якщо у минулі роки ми "прив'язували" початок занять до навчальних періодів, то сьогодні пройшла певна градація підготовки фахівців. Так, заняття починаються по мірі комплектування навчальних груп у кількості до 50-ти осіб із інтервалом від двох тижнів. Це дозволяє уникнути небажаних "простоїв", переватнтаження навчального процесу або нераціонального використання часу та ресурсів. І вже перший досвід довів правильність такого підходу. Війська мають змогу постійно, а не періодично отримувати необхідну кількість спеціалістів. Тим більше, що ті, хто пройшов відбір та підготовку у нашому центрі, отримують у військах, як правило, схвальні відгуки.

На підтвердження цих слів я особисто мав змогу поспілкуватись з новоприбулими курсантами, які обрали для себе нелегкий шлях військового зв'язківця.

– У свої 19 років я вже встигла попрацювати на кількох роботах, – зазначила Карина Теличко з Черкащини. – Але рішення стати військовим зв'язківцем прийшло до мене свідомо і, сподіваюсь, раз і назавжди. Поперше, сприяла тому та ситуація, що склалась у країні після Майдану Гідності, окупації Криму та подій на сході. Важко залишатись байдужою до того, що хочуть зробити з твоєю країною російські окупанти. Хочеться бути корисною своїй державі там, де важче. Тому я готова до всіх випробувань і не осоромлю своїх батьків та земляків.

На відміну від цієї тендітної дівчини сивочолий Микола Ванжа з Кіровоградщини виглядає певним чином контрастно через продублену часом та випробуваннями статуру, пронизливий погляд та закручені козацькі вуса. Йому трохи більше п'ятдесяти, має дружину і трьох дітей, був призваний за третьою хвилею мобілізації і по її закінченні через певний час таки зважився стати до армійських лав вже у новій якості.

– Сумнівів не було жодних, тим більше, я пройшов випробування вогнем і зрозумів, що армії потрібні не просто спеціалісти, а ті, хто свого часу передасть свій досвід новим поколінням захисників України. Вона у нас одна, і це особливо гостро розумієш на передовій. Але не слід оминати і такий позитивний мотиваційний фактор, як конкретне збільшення грошового забезпечення військових. Це лише підтверджує високу значимість Збройних Сил як головного гаранту безпеки, миру та стабільності. Це нормальна адекватна оцінка високої мужності та героїзму наших вояків, які боронять сьогодні мир.

Володимир Лазарєв. м.Полтава. Фото автора.

В музеї Повітряних Сил відзначили 110-річчя Антонова

До 110-річчя від дня народження авіаконструктора Олега Антонова у філії національного військово-історичного музею України – музеї Повітряних Сил пройшов збір працівників культури Вінниччини. Присутнім розповіли історію створення музею та показали фільм про Олега Антонова. Родзинкою зустрічі стала екскурсія по музею Повітряних Сил.

Варто зазначити, з кожним роком музей набуває все більшої популярності як серед молоді, так і серед дорослого населення. Так, приміром, за минулий рік музей відвідало майже 6 тисяч бажаючих поринути в історію авіації. Така цифра вражає не тільки екскурсоводів, а й гостей музею.

Екскурсовод першої категорії Наталя Чіпак зазначає, що війна наклала свій відбиток на свідомості громадян та змінила відношення до армії в цілому:

– Ми й надалі будемо проводити екскурсії з поєднанням патріотичного виховання молоді. Коли тебе хтось образив, ти до кого біжиш? До тата, до мами, до дідуся. А коли твою країну хтось ображає, хто її захищає? Звичайний військовий. Ми велика країна, в якої є свої захисники. І на сьогоднішній день ми маємо знати та гордитися нашими героями, – говорить Наталя Чіпак.

За десятиліттнє існування музею траплялися і цікаві випадки. Так, минулого року провели екскурсію ветеранам всіх війн, в яких брали участь українці наприкінці 20 століття. Військові були в різних одностроях, з численними нагородами та відзнаками.

Нині це – єдиний музей в Україні, в якому представлено різні роди військ. І за короткий час свого існування став візитівкою не тільки Вінниці, а й усієї країни.

Ярослава Зоріна. "Крила України".
Фото автора.

МОДЕРНІЗАЦІЯ

Копітка праця заради життя

Події, які розгорнулися у державі наприкінці 2013 – на початку 2014 року зумовили анексію півострова Крим та приховану агресію Російської Федерації на сході України. Наслідком вказаних подій стало проведення так званої антитерористичної операції у Донецькій та Луганській областях із залученням підрозділів МВС та безпосередньо Збройних Сил України.

У зв'язку з веденням Збройними Силами України бойових дій гостро стало питання комплектування військ сучасним та ефективним озброєнням, зброєю та бойовою технікою. Особливе та життєво важливе місце у даному питанні займає медичне обладнання та техніка, яка допомагає військовим лікарям і військовослужбовцям медичної служби рятувати життя воїнів. Ключове місце у порятунку особового складу займають санітарні транспортні засоби. Вимоги до даного виду техніки є високими. Вона має бути швидкісною, стійкою до ураження супротивником, всепрохідною та містити сучасне медичне обладнання для надання першої медичної допомоги.

У зв'язку з такою необхідністю фахівці 5-ого Об'єднаного центру електрогазового та автотехнічного забезпечення Повітряних Сил Збройних Сил України отримали завдання й розробили технологію переобладнання та доукомплектування до виду санітарного транспортного засобу багатофункціональний тягач легкий броньований (МТ-ЛБу), адже ця техніка за своїми характеристиками відповідає заявленим вимогам.

Для якісного виконання поставленого завдання у центрі було сформовано ремонтно-відновлювальну бригаду у восьми фахівців високого рівня. Це – сержанти Руслан Гурін, Андрій Вознюк, Петро Манзуля, старші солдати Олександр Левчук, Юрій Коваленко, Олександр Марчук, солдати Іван Теліженко та Анатолій Ващенко. Відповідальними за організацію робіт були визначені начальник цеху регламенту та ремонту майор Олександр Широкопояс та заступник начальника ремонтно-відновлювальної бази автомобільної та спеціальної техніки підполковник Вадим Удовицький. Контроль за проведенням робіт із дообладнання гусеничних базових шасі МТ-ЛБу до виду санітарного броньованого транспортного засобу було покладено на головного інженера центру підполковника Олександра Вербича.

Фахівці центру згідно з розробленими ними технологічними картами проводять повну модернізацію МТ-ЛБу до виду медичного транспортного засобу – виконують капітальний ремонт двигунів та модернізацію ходової частини, переробляють та обладнують броньований внутрішній відсік тягача для евакуації поранених, який включає місця для чотирьох чоловік евакуйованого особового складу, медичного персоналу та медичного обладнання.

Значимість цієї роботи важко переоцінити, адже в реальних бойових умовах для збереження життя людей важлива кожна секунда, а дана техніка дає можливість швидко та, що особливо важливо, в умовах безпосереднього зіткнення з супротивником надавати першу медичну допомогу і евакуйовувати травмований та поранений особовий склад, що дає можливість зберегти найцінніше – людське життя. В майбутньому ж це є гарантією успішного виконання поставлених бойових завдань та вагомим внеском у спільну перемогу над агресором та відновленням державного кордону України.

Олександр Коблюк.
м. Житомир.

"Ось так, дітки, у боротьбі нерівній добро перемагає зло"

Піснею "Реве і стогне Міссісіпі", що закінчується словами про перемогу добра над злом, відомого автора та виконавця В. Баранова розпочав концерт для бійців, які несуть службу на блокпостах поблизу Маріуполя, київський бард Олександр Крамар. Він разом зі своїми колегами із Дніпродзержинська – дуетом "Меж еще и уже", за сприяння цивільно-військового співробітництва ОТУ "Маріуполь", провели кілька виступів для військовослужбовців Збройних Сил України.

На початку виступу Сашко розповів бійцям, хто такі барди, дав відповідь на питання хлопців, чим авторська пісня відрізняється від шансону і романсів, та заспівав жартівливих пісень, що викликали щирі усмішки у військових. Продовжив виступ дует "Меж еще и уже". Учасники дуету – подружжя виконавців авторської пісні Ольга Стогній та Анатолій Строгий. Ольга та Анатолій – 18-кратні лауреати міжнародних фестивалів, вони є організаторами міжнародного фестивалю авторської пісні "Київська Русь" (м. Київ). Як розповіла Ольга, за будь-якої можливості, у вільний від основної роботи час, вони з друзями-співаками намагаються відвідати військових у зоні проведення антитерористичної операції.

І Олександр Крамар, і Ольга Стогній з Анатолієм Строгим є учасниками "Бард-сотні", яка виникла від часів Майдану, активним учасником якого був Олександр, перебуваючи у 3-й сотні. Із розвитком подій на сході України і виникла спільнота, яка об'єднує українських виконавців авторської пісні, котрі завжди готові поділитися з бійцями позитивним настроєм та гарними піснями.

Просто на вулиці, не зважаючи на пронизливий вітер та не звертаючи уваги на холод, який сковує пальці і заважає грі на гітарі, не боячись втратити голос, українські митці дарують душевне тепло, гарний настрій та світлі емоції нашим хлопцям, котрі ось уже який місяць стоять на захисті суверенітету України. А натомість отримують щирі слова вдячності, замріяні очі справжніх захисників Вітчизни, філіжанку запашної гарячої солдатської кави та побажання зустрітись іще, але вже у концертній залі.

Оксана Уретій.
"Крила України".

РОКОВИНИ

Доки пам'ять живе у наших серцях, наші герої живі!

Минулої неділі відбулась панахида до роковин загибелі старшого сержанта Михайла Ілляшука. Він загинув під час обстрілу базового табору "Сармат" у місті Краматорськ, прикривши собою бойових побратимів. Віддати данину пам'яті герою зібрались рідні, друзі та побратими. Ті, хто добре знав і любив Михайла, прийшли зі спогадами та скорботою до його могили, що у селищі Свійчів Володимир-Волинського району Волинської області.

За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність Військовій присязі під час російсько-української війни Михайло Ілляшук нагороджений орденом "За мужність" III ступеня посмертно. Крім того, Володимир-Волинською міською радою було прийнято рішення нагородити героя почесною відзнакою "За заслуги перед містом Володимир-Волинський" та присвоїти йому звання "Почесний громадянин міста Володимир-Волинський".

Старший лейтенант Андрій Лещенко зі старшим сержантом Василем Козачуком та старшим солдатом Тарасом Лупенком були поруч з Михайлом, коли у героя влучили смертоносні осколки. Той день не дадуть їм забути очі втрачених товаришів та наслідки важкої контузії. Після повернення військовослужбовців уже з третьої ротації в зону АТО до місця постійної дислокації підрозділу, у Володимир-Волинський, кожен із них отримав державну нагороду – медаль "Захиснику Вітчизни". Із сумом та болем згадують вони побратимів, загиблих під обстрілом Краматорського аеродрому у лютому минулого року.

– Нехай вже скоріше закінчується та війна і все стає на свої місця, а кожній родині бажаємо дочекатися своїх чоловіків живими, – від імені товаришів побажав усім старший лейтенант Андрій Лещенко під час панахиди. – Старший сержант Ілляшук загинув, але наші герої живі, доки пам'ять про них живе у наших серцях!

Ірина Баранова.
м. Львів.

15 ЛЮТОГО – ДЕНЬ ВШАНУВАННЯ УЧАСНИКІВ БОЙОВИХ ДІЙ НА ТЕРИТОРІЇ ІНШИХ ДЕРЖАВ

Дві війни комбата “Дождя”

Доля майора запасу Михайла Щьолокова – це насправді щось надзвичайне, якщо порівнювати з іншими офіцерськими шляхами. Тут не було спокійної служби в різних гарнізонах до сивого волосся, а потім – заслужена пенсія років через 25. Натомість майже вся служба цього офіцера-артилериста проходила в боях! З дев'яти років офіцерської служби після училища три з половиною він провів на афганській війні, а решту – в Забайкаллі та знову ж у Туркестані. І, вже через довгих 22 роки після звільнення у запас, його наздогнала ще одна війна – цього разу російсько-українська, набагато кривавіша й жорстокіша, як визнає сам колишній воїн-афганець...

Народився майбутній комбат мінометної батареї 16 липня 1962 року в далекому Казахстані – місті Атбасар тодішнього Целинного краю. За декілька років сім'я Щьолокових переїхала до України, де і зростали Михайло та його молодший брат Андрій, який, до речі, також став офіцером – сапером. На жаль, життя молодого капітана Андрія Щьолокова обірвалося в молодому віці. Немає вже й батьків – Августини Дмитрівни та Івана Андрійовича… А тоді, в середині шістдесятих років, ще молоде подружжя Щьолокових разом із первістком Мишком приїхало жити до мальовничого Вилкового на березі Дунаю.

За річку

Отож зростав майбутній офіцер на Одещині. Тут, у Вилковому, й школу закінчив, звідси й до армії пішов. З “легкої руки” військового комісара навчатися на офіцера-артилериста він був відправлений не до свого обласного центру, в Одеське училище, а аж до Грузії. У столиці Грузії він протягом чотирьох років опановував непросту артилерійську справу. І ось у 1983 році з новенькими лейтенантськими зірочками на погонах залишив стіни Тбіліського вищого артилерійського командного Червонопрапорного ордена Червоної Зірки училища імені 26 бакинських комісарів.

Служити молодому офіцеру довелося не у ракетних військах і артилерії Сухопутних військ, як більшості його колег та однокурсників – його шлях лежав до прикордонних військ КДБ СРСР. За розподілом лейтенант Михайло Щьолоков потрапив у Середньоазіатський прикордонний округ, до Московського прикордонного загону. І одразу ж – до складу мотоманевреної групи, яка вела бойові дії на території Афганістану. У мінометній батареї цієї групи випускник училища очолив мінометний взвод.

На озброєнні взводу лейтенанта Михайла Щьолокова знаходилися 120-міліметрові полкові міномети зразка 1943 року, ними й воювали, били душманів, виконуючи те, що тоді називалося гарними словами “інтернаціональний обов'язок”.

Кожна мотоманеврена група мала свою зону відповідальності кілометрів на 70 углиб Афганістану від кордону, що проходив у тому числі по річці Пяндж. Тож на той час серед воїнів-інтернаціоналістів уже на їхньому власному сленгу “за річкою” означало “в Афганістані”.

У Пянджському прикордонному загоні офіцер Щьолоков проходив службу спочатку на точці неподалік від кишлака Рустак, згодом – точка біля кишлака Янгі-Кала. У грудні 1984 року лейтенант Щьолоков прийняв командування мінометною батареєю на точці поблизу древнього афганського міста Талукан. На озброєнні батареї знаходився вже сучасний комплекс 2С12 “Сани” – також 120-міліметровий міномет, тільки возимий, на базі автомобіля ГАЗ-66. Власне, цими ж мінометами через довгих три десятиліття комбат воюватиме на Батьківщині, боронячи українську землю від російсько-терористичної навали!

В підрозділі проходили службу як робітники і селяни, так і кандидати наук!

Загалом у Пянджському прикордонному загоні комбат служив до 1986 року. Мотоманеврена група діяла при цьому як у зоні своєї відповідальності, так і в інших місцях Північного Афганістану. Нерідко прикордонники діяли й спільно з армійцями.

Засідки

Окремою ділянкою бойової роботи мотоманеврених груп були засадні дії. Спочатку у засідки відправлялися групи з 23-24 прикордонників, але досвід показав, що такої кількості особового складу для успішних засадних дій недостатньо. Відтоді у засідки ходили групами по 50 осіб. Ці дії були відпрацюванням розвідувальних даних. Припустимо, з'являлася розвідінформація про пересування польових командирів, і для їхнього знищення чи полону висувалися засадні групи. Поки, протягом трохи більше року, лейтенант Михайло Щьолоков командував взводом, у засідки він ходив 7 разів. Та найбільше йому запам'яталася не “своя” засідка, а та, під час якої йому довелося добре “попрацювати” з мінометом, вже будучи командиром батареї.

Тоді засадна група на чолі з начальником стрілецької застави капітаном Миколою Істоміним просиділа у засаді всю ніч, а потім, на відході, сама потрапила в засідку. Чи то розвідувальні дані були невірними, чи ще щось не спрацювало, але прикордонникам довелося прийняти нерівний бій, який вже тривав 4 години, тож мотоманеврена група майже у повному складі помчала витягати хлопців із біди. У тому районі знаходилося 3 мости, і всі вони, як і очікувалося, були заміновані. Та все ж два бронетранспортери якось прорвалися, однак їх одразу ж спалили з гранатометів – бій ішов уже не на жарт, серед прикордонників були поранені. В радіоефірі – цілковита каша, нічого не зрозуміти. А щось робити потрібно було терміново. І тоді комбат старший лейтенант Щьолоков виліз на дах одного з небагатьох будинків (решта жителів в кишлаку являла собою дували навколо низеньких глиняних мазанок). На даху офіцер встановив бусоль, а на подвір'ї будинку розташував три міномети. Для початку пристрілявся димовими мінами – кожну “клав”, зміщуючи скачками убік противника на 50 метрів. Вививши таким чином розриви на ціль, відкрив вогонь уже звичайними боєприпасами. Від мінометників вимагалася цього разу просто ювелірна робота, адже розліт осколків міни складає 100 метрів, а між прикордонниками й моджахедами відстань не перевищувала 50… Така вогнева задача мовою артилеристів називається стрільбою у безпосередній близькості до своїх військ. І мінометники на чолі зі своїм комбатом впоралися з цією ювелірною роботою! Жодного влучання по своїх, а духів заглушили! Тоді капітан Істомін ривком назад вивів групу з бою. При цьому прикордонники витягнули 8 чи 9 поранених та контужених бойових побратимів і навіть техніку. Жодного військовослужбовця, незважаючи на тривалість і запеклість бою, прикордонники не втратили. За цей бій комбат-мінометник був нагороджений орденом Червоної Зірки.

За два роки командування мінометною батареєю на афганській війні вся батарея старшого лейтенанта Михайла Щьолокова не випустила 3 тисячі мін, тоді як в АТО лише один основний міномет батареї майора “Дождя” випустив понад 3 тисячі мін!

На охороні мирних кордонів

Так сталося, що у Демократичній Республіці Афганістан офіцер-мінометник Михайло Щьолоков перебував два терміни – поки командував взводом, сплива один, а після призначення на вищу посаду свій відлік із нуля розпочав другий. Замінився у Союз він через майже три з половиною роки війни, наприкінці 1986 року. І – з одного далеко не європейського прикордонного округу – до іншого, на цей раз у Забайкалля. Три наступні роки капітан Михайло Щьолоков служив у Сретенському прикордонному загоні в Читинській області.

У січні 1989 року, напередодні виведення Обмеженого контингенту радянських військ з Афганістану, капітана-афганця наздогнала ще одна бойова нагорода – медаль “За бойові заслуги”. А невдовзі розпочалася реорганізація артилерії прикордонних військ і вже у грудні того ж року офіцер був переведений знову до Пянджського прикордонного загону, цього разу – на посаду старшого помічника начальника штабу артилерійського дивізіону з артилерійської розвідки. З цієї посади через майже два роки, у серпні 1992-ого Михайло Іванович і звільнився у запас. На той час йому щойно минуло 30 років, його календарна вислуга складала 13, а загальна – понад 20 років.

Між двома війнами

Повернувшись до рідного Вилкового, молодий військовий пенсіонер повернувся до цивільного життя. А через п'ять років знову одягнув однострій – цього разу офіцера внутрішньої служби. Спочатку він влаштувався кадровиком у місцевому лікувально-трудовому профілакторії, а невдовзі був атестований із присвоєнням спеціального звання “капітан внутрішньої служби”. А ще через три роки офіцер очолив установу, ставши начальником ЛТП №4 управління з виконання покарань в Одеській області.

Керував ЛТП майор внутрішньої служби Михайло Щьолоков протягом чотирьох років, до жовтня 2002 року. Можливо, через більше ніж десять років цей досвід знадобився йому і в зоні АТО, аби не давати підлеглим можливості пиячити й контролювати їх. Адже тоді, в ЛТП, він керував лікуванням і перевихованням 500 алкоголіків і 70 наркоманів, а це – досвід нелегкий і неабиякий. Так, чи інакше, а згодом на Донбасі “аватарів” у батареї майора Щьолокова не було!

Звільнившись у добу скорочення й закриття лікувально-трудових установ, Михайло Іванович зайнявся підприємницькою діяльністю. Вилкове – по-своєму унікальний край. Саме місто було засноване майже триста років тому старообрядцями – тоді воно носило назву Посад Липованське. Через старообрядницьку специфіку переважну

більшість не так вже й великого населення міста становлять росіяни старого обряду вірування, а решту складають українці, молдовани, румуни гагаузи й болгари. Вилкове ще називають Українською Венецією – все місто розрите каналами, що йдуть уздовж вулиць, тому містом легше буває пересуватися човном, аніж машиною. Води тут багато через географічне розташування міста: Вилкове побудоване у дельті Дунаю, тому найбільшою сферою зайнятості місцевого населення є рибальство. Отож, якщо риби тут – як то кажуть неміряно, і ловлять її як любителі-рибалки, таки і цілі підприємства, Михайло Іванович вирішив зайнятися коптінням риби. Влітку тут багато туристів – край благодатний, тож попит на гарну копчену рибу є завжди. Він займається підприємницькою діяльністю, дружина, Лариса Вікторівна, працює головним бухгалтером, ведучи бухгалтерію одразу чотирьох риболовецьких підприємств. Виросла й донька, Настя. Вона є лейтенантом внутрішньої служби, проходить службу у кримінально-виконавчій інспекції, а наразі знаходиться у відпустці по догляду за дитиною, подарувавши батькам радість – онучку Машу. Словом, життя склалося, й коптив би він свою рибу безперервно, якби рокового 2014 року не вибухнула війна…

За Афган груди ветерана прикрашають бойові орден і медалі, за рік більш інтенсивних бойових дій в АТО він не нагороджений поки що нічим…

Знову – до бою!

15 серпня 2014 року майор запасу Михайло Щьолоков був мобілізований за третьою хвилею часткової мобілізації й, після тритижневої перепідготовки у стінах Військової академії в Одесі, призначений на посаду командира мінометної батареї одного з механізованих батальйонів 72-ї окремої гвардійської механізованої бригади. У даному випадку і офіцерові, й самій службі повезло, адже він був призначений саме на “свою” посаду – ту, на якій він мав реальний бойовий досвід, а не, як, на жаль, дуже часто трапляється з мобілізованими під час цієї війни, коли офіцера-артилериста призначають психологом, а колишній залізничник відправляється опановувати самохідну вогневу установку… Так, зрештою, сталося й у мінометній батареї майор Щьолокова, який отримав позивний “Дождь”. З 41 одного військовослужбовця підрозділу реально артилеристом був лише він, комбат! Решта – хлопці звідусіль, навіть один матрос був, а шестеро взагалі не служили в армії! Згодом для них організували складання Військової присяги вже безпосередньо у зоні проведення антитерористичної операції.

До речі, до зони АТО комбат потрапив дуже швидко: спочатку – в бригаду, яка стояла тоді на аеродромі Мелітополь, а за кілька днів, 16 вересня – вже до зони проведення АТО, під Волноваху.

Два чи три дні мінометники разом із бійцями батальйону жили у лісопосадці біля села Бугас. Там вони відрили невеликі окопи, у яких і ночували у спальних мішках, а вдень вивчали майже нікому досі не відому матчастину – міномети 2С12. Після цього, ще дні на три, їх перекинули до села Ольгінка, де мінометники продовжили вивчення матеріальної частини, а водії зайнялися ремонтом машин. А потім – вже безпосередньо передній край, один із населених пунктів у тодішньому секторі “М”.

Три тисячі мін на ствол

Без декількох днів рік, по вересень 2015 року “Дождь” командував мінометною батареєю на передовій. І весь цей час – на півдні Донеччини. На передньому краю батарея розміщувалася позаду позицій механізованої роти.

Бойова робота, розповідає майор “Дождь”, була постійною. Щоночі – щонайменше по чотири обстріли. Мінометники вогонь відкривали лише у відповідь, або – тоді, коли чітко бачили готовність противника на відкриття вогню – тоді стріляли на упередження, аби уникнути зайвих втрат.

“Працювали” мінометники “Дождя” як у відповідь на обстріли противника, так і по диверсійно-розвідувальних групах, по транспортних засобах і бойовій техніці, групах піхоти противника, що намагалися прорватися убік українських позицій.

Одного разу така спроба прориву відбулася ще до мінських домовленостей неподалік села Новомар’їнки. Корегувальник солдат Анатолій Рязанцев вчасно побачив групу з трьох танків, що просувалася убік так званої “Іржавої просіки”, як назвали цей орієнтир мінометники. Прорив трьох панцерників міг неабияк зашкодити гвардійцям на передній лінії оборони, в окопах. Та комбат “Дождь” зорієнтувався миттєво, віддавши наказ на знищення цілей. Не підвели й розрахунки: один танк мінометники вивели з ладу, інший – пошкодили.

Окрім штатних мінометів 2С12 “Сани” у батарейців був ще один автоматичний міномет 2Б9 “Василек” калібром 82 мм та гармата Д-44 калібром 85 мм. Звичайно, коли, відповідно до умов перемир’я та відведення озброєння великих калібрів вести вогонь з 2С12 було не можна, відстрілювалися від сепаратистів, що постійно порушували тишу, саме з цих, менших калібрів, а також – із стрілецької зброї та гранатометів.

Лише за власними, підтвердженими даними, протягом року бойової роботи мінометна батарея знищила щонайменше 8 мінометів, 3 ПТКР, 2 СПГ, 2 крупнокаліберних кулемети калібру 12,7 мм та 5 снайперів противника. До речі, останні всі були жінками, як пронеслося “окопним радіо” – команда з біатлону. Перед цим вони “працювали” у районі Докучаєвська, де вбили й поранили чимало українських вояків, але мінометники “Іванича”, як поза ефіром всі підлеглі називали свого командира, питання зі “спортсменками на крові” закрили раз і назавжди.

Взагалі, за рівнем інтенсивності бойової роботи Афганістан із АТО не йде ні у яке порівняння.

– В Афганістані за два роки бойової роботи ми всією батареєю не випустили 3 тисяч мін, – розповідає комбат, – а в АТО лише одним основним мінометом вистрілили понад 3 тисячі разів протягом року!..

У батареї майора “Дождя” з 41 мобілізованого військовослужбовця артилерист був один – сам комбат…

Зношення стволів і взагалі техніки та озброєння було шаленим – весь час доводилося щось ремонтувати, лагодити. І все це робили своїм бойовим колективом із всіх на сто відсотків мобілізованих – жодного кадрового чи контрактника. Чоловіки були звідусіль, представники різних соціальних верств. В основному – робочий люд, та були серед них і вчені, як кандидат наук Андрій Щокарєв, інженери, як командир міномету Микола Добровольський (до речі, другий після комбата прикордонник-афганець у підрозділі!), були і солдати з декількома вищими освітами.

Досвідчений бойовий комбат-афганець не лише не мав у підрозділі “аватарів” та влучно командував вогнем батареї, він ще й втрат не мав, а це на війні найголовніше! Протягом року 10 мінометників зазнали поранень і контузій, один із них, Артем Чорновол, на жаль, став інвалідом. Але загиблих не було жодного!

– У цьому, безперечно, заслуга його, Іванича, який був для нас справжнім батьком, – розповідає вже колишній підлеглий майора Михайла Щьолокова, командир відділення командно-штабної машини старший солдат Олександр Чучвага (той самий “Проповідник”, про якого не так давно розповідала наша газета, і який більше був корегувальником вогню й кулеметником-антиснайпером). – Відверто кажучи, ані до цього, ані після командирів, подібних до нашого комбата я не зустрічав. Афганський бойовий досвід дозволяв йому щоразу якнайкраще розташувати наші позиції й віддати всі необхідні команди на відкриття вогню. А в побуті він завжди був справедливим та чуйним – кожного вислухає, кожному допоможе. Хоча, звичайно, й суворість міг проявити, коли це було необхідно. В цілому ж – справжній батько, який піклувався про своїх “дітей” і завдяки якому всі ми повернулися додому.

А ще, згадує майор “Дождь”, там, у зоні проведення АТО потрібно бути “застібнутим на всі гудзики” – максимально серйозним і обережним, адже ворог може знаходитися поруч – будь-де. Так, приміром, довелося йому знати ще одного колишнього “афганця”, який, влаштувавшись водієм до селищного голови, мав допуск їздити всюди та, користуючись цим, знімав на мобільний телефон й передавав на “той бік” інформацію щодо дислокації українських військ та результати обстрілів. І – треба ж такому статися – коли його вже майже викрили, хтось попередив шпигуна й той встиг утекти…

– Через чималу кількість проросійськи налаштованих громадян, серед яких – значна частка й звичайних жертв антиукраїнської пропаганди – усім потрібно було триматися разом і нікому не довіряти, – говорить офіцер.

У вересні 2015 року майор Михайло Щьолоков був демобілізований та вдруге повернувся до рідного міста з війни. А вдома повернувся й до свого цивільного заняття – сьогодні він готується до літнього сезону.

За участь в АТО та, без перебільшення, прекрасні результати бойової роботи офіцер досі нічим не відзначений. Його подавали до нагородження орденом Богдана Хмельницького III ступеня, орденом “За мужність” III ступеня, медаллю “За оборону Маріуполя” – всього, наскільки відомо Михайлові Івановичу, подань було п’ять. І все – без реалізації! Як тут не згадати орден Червоної Зірки та медалі “За бойові заслуги” й “За отличие в охране государственной границы СССР”, якими він був нагороджений за Афган! І це – при тому, що “ту” й “цю” бойову роботу геть і не порівняти! Що ж, нерідко нагороди знаходять своїх героїв із часом, а при такій кількості героїв кадровим органам, мабуть, також нелегко відразу реалізувати всі подання… Але все ж будемо сподіватися на те, що адекватні бойовим заслугам державні нагороди знайдуть цього нашого героя вже зовсім скоро, а не “десь-колись”!

Олексій Тригуб. “Крила України”.

“Бути пожежником – значить бути готовим щохвилини ризикувати життям”

Специфіка роботи вогнеборців, а тим паче військових пожежних, полягає в постійній готовності до боротьби з вогняною стихією, а також виконанні завдань, які найчастіше пов’язані з прямим ризиком для життя та здоров’я. В таких умовах першочерговим фактором успішного виконання цих завдань та збереження власного життя і здоров’я, а також порятунку оточуючих, являє собою фізична підготовка та фахове знання власної справи. Такими навичками в повному обсязі володіють пожежні служби пожежної безпеки 137-го Об’єднаного центру матеріально-технічного забезпечення Повітряних Сил ЗС України.

Служба пожежної безпеки 137-го об’єднаного центру МТЗ ПС ЗС України відома і за межами підрозділів частин, на території яких розташовується.

– Діяльність пожежної служби включає в себе багато різноманітних завдань. Окрім забезпечення пожежної безпеки, наші військовослужбовці постійно беруть участь у змаганнях з пожежно-прикладного спорту, допомагають Державній службі України з надзвичайних ситуацій у гасінні пожеж на цивільних об’єктах, а деякі військовослужбовці також брали участь в антитерористичній операції на сході нашої країни, – коментує діяльність служби ПБ та пожежно-рятувальних підрозділів начальник служби пожежної безпеки майор Олексій Попик, і додає, – Ми проводимо постійні тренування та вишкіл особового складу, для цього у нас є все необхідне матеріально-технічне забезпечення.

Про власний вибір стати пожежним Олексій Михайлович каже так: “Це сімейна справа, якщо можна так сказати. Мій батько теж був військовим вогнеборцем, займав посаду начальника пожежної служби Повітряних Сил ЗС України. В мене в кабінеті досі лежить каска, яку передав мені батько, вона служить мені ніби символом наступництва поколінь. Тому вибір майбутньої професії я зробив уже в дитинстві. Батько завжди мене вчив: ким би ти не став – повинен виконувати свою справу сумлінно, а коли я обрав професію військового пожежника всіляко допомагав мені, ділячись власним досвідом. За роки служби я зрозумів слова мого батька: “Бути пожежником – значить бути готовим щохвилини ризикувати життям”.

За словами майора Олексія Попика в підрозділі багато військовослужбовців, які є пожежними в другому або навіть в третьому поколінні.

До служби пожежної безпеки 137-го Об’єднаного центру МТЗ ПС ЗС України входять: пожежний взвод авіаційно-технічного складу (м. Вінниця), пожежна команда складу пального та мастильних матеріалів (м. Гнівань), а також пожежна обслуга військової частини А1840 (м. Кіровоград). На утриманні пожежної служби знаходяться 5 одиниць техніки: чотири пожежні машини ЗіЛ-131 та одна ЗіЛ-130. “Хотілося б отримати більш нову техніку, але ми розуміємо складну ситуацію в державі, тому доглядаємо ту, що є. Стараннями наших військовослужбовців ці машини перебувають в постійній готовності і по першому сигналу готові до виконання завдань,” додає офіцер.

Кожен із підрозділів пожежної безпеки 137-го Центру виконував і особливі завдання. Наприклад, кіровоградський підрозділ деякий час – забезпечував пожежну безпеку польотів літаків на одному з аеродромів, а гніванський пожежний підрозділ брав участь у гасінні пожеж на цивільних об’єктах.

– Хоча у нас відомча пожежна служба, ми неодноразово допомагали державній пожежній службі, яка входить до ДСНС України. За 2015 рік в Гнівані у нас було 10 виїздів на цивільні об’єкти, серед яких 4 виїзди на гасіння житлових будинків, по одному – на гасіння пожеж місцевого лісництва та заводської котельні, були виїзди і на інші об’єкти” – каже Олексій Попик. – Окрім цих завдань наші військовослужбовці допомагають відновлювати аеродром в м. Канатове Кіровоградської області.

Служба пожежної безпеки також достойно представлена у команді з пожежно-прикладного спорту Повітряних Сил України. У пожежному взводі авіаційно-технічного складу в м. Вінниці проходить службу представник команди, неодноразовий призер чемпіонатів України з пожежно-прикладного спорту старший солдат Андрій Цимбалюк. “На кожних змаганнях, в яких він бере участь, обов’язково привозить нагороди, причому це – призові місця. Я пишаюсь, що у нас служать такі військовослужбовці – відгукується про свого підлеглого начальник служби пожежної безпеки.

– З 8-ми років, які я перебуваю на службі в пожежному взводі, протягом семи, я кожен рік беру участь у змаганнях. Постійні тренування, а також правильний психологічний настрій дозволяють мені підтримувати хорошу форму. За всі роки змагань це допомагає мені завжди триматись, як мінімум, у п’ятірці переможців, – каже старший солдат Андрій Цимбалюк.

Андрій тримає дуже високу планку для всіх вогнеборців, які займаються пожежно-прикладним спортом. Про це можна судити навіть за результатами останніх років: 2013 р. – I місце в загальнокомандному заліку; 2014 р. – 2 перших місця (серед яких подолання стометрової смуги з перешкодами), 2 других місця, а також 1 бронза; 2015 р. – 4 місце з 9-ти команд у загальнокомандному заліку, I місце по підйому по штурмовій драбині на 4-й поверх навчальної башти та I місце в особистій першості по двоборству. Такі результати є найкращим показником підготовки військовослужбовців пожежної служби.

Вогнеборці взводу пожежної служби також брали участь і в АТО. – Наші пожежники, як і звичайні військовослужбовці, хочуть захищати рідну країну. За 2015-й рік лише зі взводу у Вінниці 6 військовослужбовців написали рапорти про бажання поїхати на схід України, але сама специфіка роботи пожежників така, що замінити їх дуже складно, вони потрібні тут, на місці, тому склалось так, що поїхати змогли лише двоє, – констатує начальник служби.

Одним із двох військовослужбовців, які поїхали в 2015-му році до зони проведення АТО, був і сам начальник служби пожежної безпеки майор Олексій Попик, а також сержант Микола Антонюк.

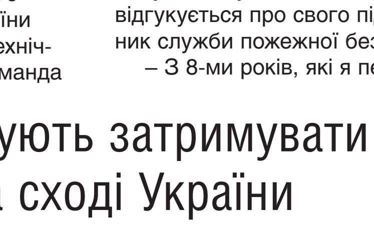
Про своє перебування у зоні АТО Олексій Попик каже: “Я був там як військовослужбовець, а не як пожежник, перебував в лютому-травні 2015 року біля міста Авдіївка, у складі зведеного загону Повітряних Сил “Дика качка”, будучи начальником посту “Вінниця”. Коли я там знаходився, на передовій ще не було пожежних служб, здається, після пожежі в місті Сватове створили пожежні підрозділи та служби пожежної безпеки в секторах. А тоді у нас навіть була проблема з вогнегасниками, їх просто не вистачало. Іноді це становило загрозу для життя, одним із таких випадків було загорання сміттєзвалища, яке нічим було згасити, а під сміттям, як виявилось, знаходився боєкомплект. Добре, що тоді серйозно ніхто не постраждав, але ми звернулись до командування з проханням вирішити питання з вогнегасниками, і наше командування дуже серйозно та відповідально до цього поставилось. Завдяки такому ставленню ми були забезпеченні необхідними матеріалами для гасіння локальних загорянь”.

Своїми здобутками служба пожежної безпеки 137-го Об’єднаного центру МТЗ ПС ЗС України може бути прикладом відповідального та професійного ставлення до своєї роботи, а професіоналізм військовослужбовців відзначений високими результатами в пожежно-прикладному спорті та повсякденній діяльності.

Артем Паридуха.
м.Вінниця

Бійці АТО продовжують затримувати контрабандистів на сході України

Під час спільного патрулювання “нульової зони” військовослужбовці 92-ї окремої механізованої бригади Збройних Сил України разом із бійцями батальйону патрульної служби “Луганськ-1” затримали автомобіль з контрабандним взуттям.

Під час дізнання на місці події українські військові з’ясували, що 38-річний мешканець міста Щастя разом із 47-річною жінкою — приватним підприємцем перевозили в автомобілі у селище Жовте жіноче та чоловіче взуття на загальну суму 70 тисяч гривень.

Звідти взуття планувалося переправити на непідконтрольну українській владі територію через заздалегідь налагоджену човникову переправу.

Чоловіка та жінку доставили до відділення поліції у місті Щастя. Про затримання повідомили територіальну групу СБУ та Державну фіскальну службу, які проведуть подальшу перевірку та приймуть рішення відповідно до чинного законодавства.

Медики-десантники вдосконалюють свою майстерність в зоні АТО

На сході країни особовий склад 81-ї окремої аеромобільної бригади ВДВ продовжує постійно вдосконалювати свій фаховий та бойовий вишкіл.

Десантники медичної роти бригади на високому рівні відпрацьовують в умовах, максимально наближених до бойових, взаємодію відділень у разі доставки поранених різного ступеню тяжкості.

Військові фахівці приймально-сортувального відділення стабілізують стан поранених і сортують їх в залежності від ступеня тяжкості. У свою чергу, операційно-перев’язочне відділення займається наданням кваліфікованої медичної допомоги, первинною хірургічною обробкою ран, зупинкою кровотечі, в той час як госпітальне відділення стабілізує стан післяопераційних поранених та готує їх до евакуації.

Окрім доставки поранених у військові шпиталі МО, евакуаційне відділення медичної роти також допомагає на усіх етапах медичної допомоги.

Волонтер Олег Жанпеісов: “Робіть добро, і ваша чаша життя ніколи не наповниться злом”

На даному етапі війни на сході України волонтерська допомога виходить на новий рівень – біля життєвого русла благодійності залишилися ті, хто попри зневіру чималої частини українців впевнений у нашій перемозі. Серед таких людей і волонтер Олег Жанпеісов. Разом зі своїм товаришем-волонтером, Олександром Петровим, він об'їхав мало не всі передові позиції Донбасу. Про їхню підтримку та відчайдушність говорять як морські, так і гірські піхотинці. Саме з Олегом, відомим також як “Жан”, наше інтерв'ю.

– Як для Вас розпочалася російсько-українська війна?

– Коли Краматорськ був окупований, я вивіз дружину і півторамісячного сина в Харків. Там жили у моєї сестри. Не знаю як, але незабаром місцеві дізналися, що ми біженці. І тут все почалося! Вони приносили нам іграшки, різноманітні речі. Я був в шоці від їхнього співчуття і доброти. В аптеці нам робили велику знижку на покупку памперсів і медикаментів. Я дуже вдячний Харкову і його мешканцям за те, що вони допомагають людям, які потрапили в біду.

– Хто Ви за спеціальністю?

–Зварювальник-муляр, але ніколи не працював за фахом. Нині я начальник торгового відділу в компанії “ЄвроМікс”.

– Як Ви розпочали свою волонтерську діяльність? Чи представляєте якусь організацію?

– Коли Краматорськ звільнили від сепаратистів, ми з сім'єю повернулися додому. Я влаштувався торговим представником із продажу чаю. Далі, вступивши в організацію “Українська служба порятунку”, спочатку допомагав місцевим, а потім – солдатам. Займався евакуацією людей із окупованих територій, вивозив поранених, коли обстріляли Краматорськ. Періодично доставляю речі та іграшки постраждалим дітям із зони АТО, які живуть на території “Храму святого духу” в Краматорську. Постійно допомагаю солдатам по всій лінії фронту, починаючи від Станиці Луганської до Широкиного.

– Ще з кимось із волонтерів співпрацюєте?

– Для мене взагалі стало великим везінням те, що я почав дружити з іншими волонтерами і добрими людьми. На передову я їжджу з волонтером Олександром Петровим, представником організації “Країна вільних людей”. Він дуже добра і хороша людина. Також значну підтримку надає і директор підприємства, де я працюю, Олександр Гребенник. Він – приклад для багатьох людей. Постійно передає на потреби військових і цивільних дуже багато продуктів харчування та побутової хімії. Я від усієї душі вдячний йому за допомогу.

– Яким підрозділам Ви допомагаєте?

– Знаєте, мій вчитель з бойових мистецтв Ігор Бондарєв каже, що не треба нужденних ділити на категорії: чи то бабуся, яка не може спуститися зі сходинок автобуса, чи то поранений боєць на полі бою. Тільки безкорислива допомога і співчуття очистять нашу душу. Я вірю в бумеранг добра: спостерігаючи, як інші роблять добрі справи, люди теж починають до них долучатися. Робіть добро, і ваша чаша життя ніколи не наповниться злом!

– Часто запитують, навіщо Ви займаєтеся волонтерством?

– Інколи буває. Та я вважаю, що коли-небудь все закінчується. Це – як чаша, в якій по краплі накопичується все те погане, що людина робить. Може статися так, що ця чаша переповниться, і тоді все це зло виллється на неї. Таким чином, роблячи добро, я намагаюся висушити свою чашу.

– Як Ви змінилися за ці два роки?

– Я казах. У мене дві батьківщини: Казахстан і Україна. В 1997 році в Казахстані було дуже погано. А оскільки моя мама українка, вона нас і перевезла до себе на Батьківщину. Спочатку мені тут не надто подобалося. Але, коли прийшов час приймати одну зі сторін, я згадав, що в мені наполовину тече і українська кров, у мене український паспорт, я український казах. Тож я і надалі буду робити все на благо України і всіх українців.

– Напевно, деякі родичі залишилися в Казахстані? Як вони ставляться до Вашої діяльності?

– Там живе рідня по батьківській лінії. На жаль, вони підтримують путінський режим.

– Не переконують Вас прийняти їхню сторону?

– Я – з тих людей, які мають свою думку і змінити її не можливо.

– Яким бачите майбутнє для України?

– Можу відповісти з гумором. Коли приїжджаю на лінію фронту, то завжди запитую у бійців, чи є серед них злі бандерівці? (посміхається). І прийшов до висновку – єті і злі бандерівці існують, але їх ніхто не бачив. А, якщо серйозно, то все буде добре. У всіх все буде добре. Тільки, люди, не змінюйте Україну – змінюйте себе. Почніть з обгорток цукерки, викинувши її в урну, а не на землю, зупиніться перед пішохідним переходом, не сигнальте і не крийте матом перехожого. Україна дійсно починається з самого себе.

Ярослава Зоріна. “Крила України”.

Українець з-за океану

За час неоголошеної війни на Донбасі ми почули багато історій про тих, хто посилено допомагає українському народу здолати агресора та побудувати нову європейську країну, про волонтерів. Благородна справа сприяння обороноздатності України та розвитку держави об'єднала людей різного віку, різної соціальної приналежності та достатку. Є серед них і такі, хто давно вже стали громадянами інших країн, втім, мешкаючи за тисячі кілометрів від України, ні на мить не забувають про свою Батьківщину. Один із таких – активний волонтер, представник української діаспори у США, галичанин за походженням Тарас Дроф'як.

Із цим чоловіком ми познайомились восени 2015 року, коли він вкотре приїхав в Україну для того, щоби на власні очі подивитись на процеси та зміни, які вібуваються в країні після Революції Гідності. Насамперед, його непокоїла ситуація з анексією Кримського півострова та військових дій на Донбасі та Луганщині. Члени української громади в США прагнули допомогти, особливо у питаннях матеріального забезпечення української армії та добровольців. Щоби виробити чіткий план дій української громади в США, Тарас Дроф'як наважився на довгу подорож через океан.

– Моя сім'я емігрувала у США в 1992 році, – розповідає не молодий вже чоловік. – Оселилися на заході США, в столиці штату Каліфорнія місті Сакраменто. За 23 роки, що ми мешкаємо за океаном, ми з дружиною Галиною не перестаємо вболівати за Україну.

Пан Тарас із гордістю каже, що дітей та онуків він також вчить не забувати того, ким вони є по крові. У будинку звучить українська мова, дотримуються культурних та релігійних традицій. За два десятиліття родина Дроф'яків більше 10 разів відвідувала Батьківщину.

Зі слів пана Тараса, тих, хто підтримує прагнення України до розвитку та процвітання, у США багато.

– Я представляю пересилочну компанію “Міст” в Сакраменто. Починаючи з 2004-2005 років, часів Помаранчової Революції, я і наша група активістів “Майдан” беремо активну участь в політичному житті України, – каже Тарас Дроф'як. – Не зважаючи на відстань, ми пильно відслідковуємо всі події в Україні. Наша група займалася організацією мітингів та українських фестивалів на підтримку патріотичних сил України. Ми брали участь в організації виборів президентів та Верховної Ради України у 2005, 2007, 2010, 2015 роках. Офіс компанії “Міст” завжди був і залишається центром української громади, а під час виборів – штабом передвиборчих перегонів. Ми готували передвиборчі списки наших громадян, організовували автобуси для поїздки на виборчу дільницю в місто Сан-Франциско, в Генеральне консульство України.

Але це, так би мовити, більше стосується політичної активності наших колишніх співвітчизників. Не менш істотним був і залишається матеріальний вклад заокеанських українців у розбудову України. Тарас Дроф'як зазначив, що за час роботи їхньої спільноти було зібрано та відправлено в Україну понад 100 тисяч доларів США добровільних пожертв. Ці кошти були витрачені на підтримку активістів Майдану, допомогу бійцям АТО. Упродовж 2014-2015 років у підрозділи сил АТО з США було відправлено чимало комплектів взуття, одягу, захисних шоломів та інших потрібних в солдатському побуті речей.

Декілька сотень українських сімей, в тому числі сім'ї перших жертв Небесної Сотні, отримали від групи активістів “Майдан” як фінансову допомогу, так і посилки з речами. А від початку АТО і досі українська громада штату Каліфорнія фінансово допомагає сім'ям загиблих і пораненим.

Здоров'я українських воїнів – окрема тема. Син Тараса Дроф'яка працює у військово-медичному центрі армії США в Каліфорнії. Тож прикладів повернення буквально з того світу американських вояків, які постраждали в боях, та успішної реабілітації здавалося б безнадійних поранених, пан Тарас чув від сина дуже багато. Відтак, одним із пріоритетних напрямків діяльності їхньої волонтерської групи за останній рік є підтримка поранених бійців АТО в різних госпіталях України. Зокрема, під час перебування у Львові, Тарас Дроф'як та його колега пастир Роман Ляховський зустрілись із пораненими, які перебували на лікуванні у Військово-медичному клінічному центрі Західного регіону та медичним персоналом установи. Було вирішено, що члени американської діаспори візьмуть під патронат важкопоранених. Таких, чиє лікування і повернення до нормального життя вимагає чималих інвестицій. Крім військово-лікувальної установи у Львові, Українці зі США опікуються пацієнтами з Військових госпіталів, Дніпропетровська та Києва.

– У США на лікування поранених військовослужбовців держава витрачає величезні кошти. Американські солдати та офіцери постійно беруть участь в реальних бойових операціях по всьому світу. В результаті боїв та терактів люди втрачають кінцівки, зір, здатність рухатись. Втім, їх вдається не лише врятувати, але й повернути до повноцінного життя. Адже, крім лікувальної, існує безліч реабілітаційних програм. В тому числі й грунтовна психологічна реабілітація до життя з фізичними вадами, отриманими на війні, – каже американський волонтер-українець. – Зараз у нас близько 10 підопічних, яких ми супроводжуємо матеріально, закуповуємо необхідні медичні препарати, які в Україні не виробляються. До того ж, шукаємо шляхи, щоб доставляти у військові госпіталі України медичне обладнання і приладдя для реабілітації військових. Адже є реальна можливість знаходити таку апаратуру у США і як добровільні пожертви передавати її військовим медикам в Україну.

Тарас Дроф'як вважає, що багаторічне життя в стабільному і ситому американському суспільстві не розслабило українців у США. Навпаки, крім природної працелюбності та небайдужості, діаспоряни набули американського прагматизму і здібностей до планування і втілення великих проектів. “Не потоком гучних і галасливих фраз, а тихою, невтомною працею любіть Україну!” – цей вислів митрополита Андрея Шептицького Тарас Дроф'як часто любить повторювати. Зміст вислову давно вже став його особистим життєвим кредо. У планах заокеанських українців, згуртованих Тарасом Дроф'яком, зробити ще більше для своєї Батьківщини. Крім підтримки українського війська, вони заохочують до співпраці імігрантські громади з інших штатів. Відтак родини з Ілінойса, Небраски, Орегона допомагають українським сім'ям, внутрішнім переселенцям, які були змушені покинути власні домівки через переслідування за проукраїнські погляди.

Володимир Скоростецький. м. Львів.

ЗАНЕПОКОЄННЯ

“Атака на Швецію”

На тлі тривалих політичних і військових амбіцій Росії у східно-європейському регіоні, все більше європейських країн ідуть шляхом збільшення видатків на оборону та зміцнення власного оборонного потенціалу. Зокрема, як повідомляє defensenews.com, про наміри щодо поступового нарощення військового потенціалу країни висловилися й у Швеції.

Таку заяву зробив генерал-майор шведських збройних сил Андерс Браннстром невдовзі після оприлюднення річного звіту НАТО, в рамках якого Генеральний секретар Альянсу Йєнс Столтенберг підтвердив інформацію, що в березні 2013 року російські бомбардувальники Ту-22М3 в супроводі винищувачів Су-27 проводили навчання з імітацією нанесення ядерного удару по шведській системі оборони. Шведські спецслужби вважають, що метою цих навчань стало нанесення повітряних ударів по штабу радіозв’язку національної оборони, який використовується у системі раннього оповіщення, а також двох авіабаз шведських ВПС.

Шведський генерал заявив, що такі дії Росії змушують країну скоротити свою участь в міжнародних місіях і впритул зайнятись зміцненням оборони країни. Зокрема Андерс Браннстром прогнозує, що аналіз перебігу останніх подій та ситуація у світі говорять про можливість перебування країни в стані війни протягом декількох років. Відтак, сьогодні, на думку генерала, Швеція має мобілізувати не лише політичні, а й військові зусилля. Військові Швеції сподіваються, що найближчим часом витрати на оборону досягнуть 3% ВВП. Такий рівень витрат не фіксувався з 1975 року. У минулому році мілітарний бюджет складав всього півтора відсотка.

У річному звіті Альянсу зроблено припущення, що зрив планів Кремля в Україні та Грузії, низькі ціни на нафту і загальне погіршення економічної ситуації в країні можуть зробити політику Росії ще більш агресивною. Такий розвиток подій може реально загрожувати безпеці усієї Європи. “Темпи військових навчань і маневрів Росії досягли небаченого рівня з часів закінчення холодної війни. За останні три роки Росія провела щонайменше 18 великих військових навчань, в деяких було задіяно понад 100 тис військовослужбовців”, йдеться у доповіді НАТО.

ТРАНСАТЛАНТИЧНИЙ ПЕРЕЛІТ

F-35 підкорив Атлантику

5 лютого італійський пілот вперше перелетів через Атлантичний океан на винищувачі F-35A. Це перший трансатлантичний переліт літака цього типу. Винищувач дозаправлявся в повітрі від літака-танкера Boeing KC-767. Весь політ від групи Азорських островів (Португалія) до авіабази ВМС США у Меріленді зайняв близько 7 годин, повідомляє flightglobal.com, при цьому довжина маршруту склала понад 3700 кілометрів.

Показово, що перший F-35A, що перетнув Атлантику, зібраний на виробничих потужностях Італії, тому для італійських військових переліт став подією національної гордості. Пілот розповів, що п’ять із семи годин польоту пройшли в складних метеорологічних умовах: пориви зустрічного вітру сягали понад двохсот кілометрів за годину. Загалом було проведено три дозаправки у повітрі, одна із яких виконувалася в умовах сильної турбулентності. Незважаючи на це, дозаправка пройшла успішно.

Літак у Меріленді перебуватиме протягом певного часу для подальших випробувань, зокрема, електромагнітних – для оцінки стійкості роботи обладнання, а потім перелетить до навчальної бази Люк ВПС США. Пізніше сюди ж прибудуть і наступні п’ять літаків, зібрані в Італії, останній із яких стане першим стройовим літаком 32-го авіакрила. Збірка F-35 провадиться на заводі в Камері і належить уряду Італії, але функціонує під управлінням компанії Alenia Aermacchi. Завод постачатиме літаки для ВПС Італії та Нідерландів.

ОЗБРОЄННЯ

Румунія нарощує військовий потенціал

Румунія купила партію протитанкових ракетних комплексів Eurospike і РЛС ППО виробництва компанії Lockheed Martin та безпілотні літальні апарати. Про це повідомляє armyrecognition.com.

Придбання невідомої кількості ПТРК третього покоління, призначених для ведення боїв в міських умовах і спецоперацій, обійшлося у 110 млн євро. Купівля ж радіолокаційних станцій ППО, тип яких також не повідомляється, обійшлася в 32,7 млн дол. США. Крім того, видання повідомляє й про придбання цього місяця чотирьох безпілотних літальних апаратів американського виробництва.

Варто зазначити, що у 2016 році Румунія збільшила військовий бюджет на безпрецедентні як для невоюючої країни 50%. На ці кошти у Румунії планують розпочати модернізацію флоту, в тому числі фрегатів “Король Фердинанд” і “Королева Марія”, а також закупити ряд озброєнь.

Хорватія чекає на Kiowa Delta?

Чотири вертольоти OH-58 Kiowa Delta готові для відправки замовнику, повідомляє Defense Industry Daily. Вертольоти перебувають на об’єкті Redtone Arsenal, щоправда, куди саме “полетять” OH-58, не уточнюється. Ймовірно, що кінцевою точкою призначення може стати Хорватія.

Ще в листопаді минулого року міністерство оборони Хорватії оголосило, що обрало для придбання партію з 16 вертольотів даного типу з наявного авіапарку ВПС США. Ця модель вертольота призначена для розвідки з метою безпосередньої підтримки наземних військ і може збільшити потенціал збройних сил країни для участі в операціях НАТО.

ЗАГРОЗА

США планують розгортання ракет THAAD в Південній Кореї

Наприкінці минулого тижня Північна Корея випробувала балістичну ракету дальньої дії, порушивши, таким чином, резолюції ООН. Рада безпеки ООН вже засудила такі дії з боку Пхеньяна в рамках терміново скликаного засідання і заявила, що найближчим часом прийме резолюцію у відповідь на “небезпечні і серйозні порушення” попередніх резолюцій Радбезу.

Вже через кілька годин після того, як Північна Корея здійснила тестовий запуск, Південна Корея і США розпочали перемовини про розгортання на території Південної Кореї елементів передової системи протиракетної оборони США. Як повідомляє Yonhap News Agency про це заявили представник південнокорейського міністерства оборони та командувач восьмої армії США, яка базується в Південній Кореї під час спільної прес-конференції.

Поки що немає якихось конкретних домовленостей і йдеться лише про початок переговорного процесу про можливість розгортання системи THAAD в рамках заходів з модернізації протиракетної оборони проти наступаючої загрози з боку Північної Кореї. Як зауважили у південнокорейському міноборони, сьогодні склалися усі передумови для того, аби “просуватися вперед у цьому питанні”.

Японія створює десантну бригаду

Японія має намір створити морську десантну бригаду чисельністю 3000 осіб для забезпечення національної безпеки країни на віддалених островах, а також для її застосування в разі надзвичайних ситуацій. Про це повідомляє news.usni.org. Завершення її формування передбачається у 2018 році. Бригада буде здатна самостійно вирішувати бойові завдання без підтримки військ США.

Варто зазначити, що наприкінці минулого місяця розпочалися спільні навчання “Залізний кулак-2016”. Протягом п’яти тижнів у них братимуть участь підрозділи сухопутних військ сил самооборони Японії і американські морські піхотинці. Повідомляється, що основною метою цих навчань є відпрацювання структури та тактики дій майбутньої японської бригади. У Японії не приховують, що метою створення бригади є також забезпечення інтересів країни внаслідок зростаючої морської загрози з боку Китаю.

МІЛІТАРИЗАЦІЯ

Сторінку підготував Сергій Клименко.

РОЗРОБКИ

Україна отримає власний багаторазовий космічний корабель

КБ "Південне" розробляє багаторазовий космічний корабель. Про це повідомив головний конструктор КБ "Південне" ім. М.К. Янгеля Олександр Дегтярьов.

– Успішно виконаний концептуальний проект "Орбітальний космічний літак". Ми орієнтуємося на продовження робіт зі створення багаторазового космічного корабля, – повідомив Дегтярьов.

КБ "Південне" веде роботу над концептуальним проектом зі створення багатоцільового транспортного космічного модуля для орбітального сервісного обслуговування. За словами головного конструктора, цей напрямок є перспективним. Його подальший розвиток дозволить КБ "Південне" вийти на світовий ринок із новим інноваційним продуктом.

Окрім цього, в КБ "Південне" почалися роботи над технічним проектом двадцятикілограмової платформи YuzhSat, яка забезпечить розміщення і функціонування корисного навантаження для проведення науково-технологічних експериментів на орбіті.

Також виконано значний обсяг робіт зі створення двигунів малої тяги для космічних апаратів. Випущені матеріали ескізного проекту аміачної рухової установки, завершується виготовлення демонстраційного зразка.

СПІВРОБІТНИЦТВО

Україна і Польща співпрацюють в космосі

8 і 9 лютого було проведено засідання Робочої групи з питань використання космічного простору Міжурядової українсько-польської комісії з питань економічного співробітництва.

Перший заступник Голови ДКА Олександр Голуб, відкриваючи зустріч, сказав, що 2015 рік був надзвичайно плідним для розвитку українсько-польського співробітництва в космічній галузі. Так зокрема, після укладення меморандуму про співпрацю між космічними агентствами, істотно активізувалися двосторонні візити як на рівні керівництва, так і представників підприємств, наукових інститутів і організацій галузі.

Президент Польського космічного агентства (POLSA) Марек Банашкевіч зазначив, що пріоритетними напрямками співпраці з Україною в космічній галузі бачиться створення ракетно-космічної техніки, наукові дослідження, ДЗЗ, а також, з огляду на виклики сьогоднішнього дня, проекти, пов'язані зі зміцненням державної безпеки.

– Україна і Польща мають значні напрацювання в частині обробки даних дистанційного зондування Землі, але нас також цікавить і технологія створення космічних апаратів такого типу, враховуючи досягнення України в створенні супутників ДЗЗ, – зазначив Марек Банашкевіч.

– Я впевнений, що об'єднавши досвід і потенціал України з можливостями і знаннями Польщі в космічній галузі, ми зможемо стати гідними конкурентами не тільки на європейській арені, а й в усьому світі, – зазначив президент Польського космічного агентства.

Робоча група продовжила засідання у місті Дніпропетровськ, де сторони обговорили науково-технічні питання співпраці в сфері

ПЕРСПЕКТИВИ

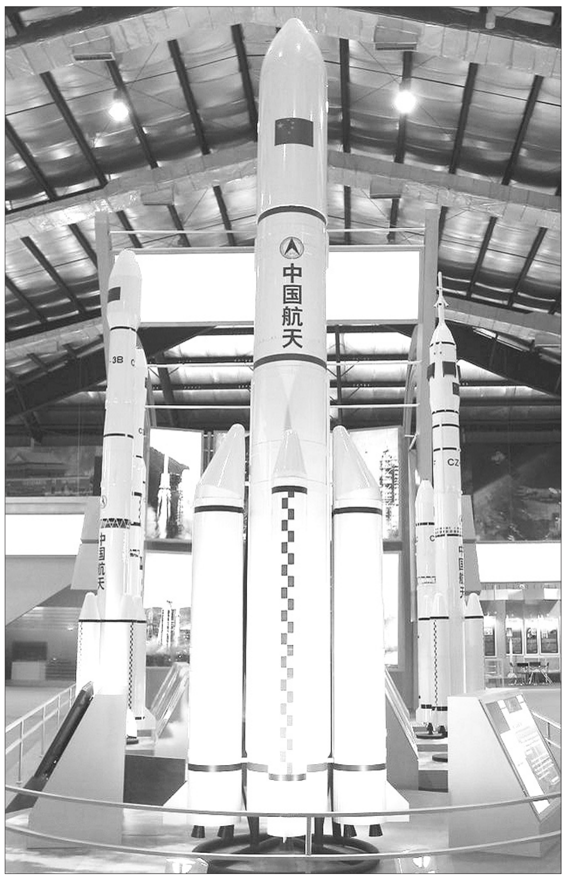
Люксембург хоче почати розробку мінеральних ресурсів на астероїдах

Люксембург має намір запустити програму з видобутку мінеральних ресурсів на астероїдах. Влада країни планує почати розробку металів та інших матеріалів на навколоземних об'єктах у співпраці з комерційними партнерами з Європи і США. Потенційними партнерами називаються американські компанії Deep Space Industries і Planetary Resources, які вже ведуть роботу з пошуку найбільш придатних для розробки астероїдів.

На астероїдах можливий видобуток важких металів, які будуть після первинної переробки в космосі відправлятися на Землю. Залізо, нікель, вольфрам і ряд інших металів будуть використовуватися для створення космічних апаратів та обладнання прямо в космосі.

"Я переконаний, що в планах Люксембургу є великий науковий і економічний потенціал. Нам відомо, як дістатися до астероїдів, як пробурити їх і як доставити зразки на Землю", – заявив радник за новою програмою і колишній глава Європейського космічного агентства Жан-Жак Дорден.

Про запуск програми оголосив заступник прем'єр-міністра країни Етьєн Шнайдер. Точна сума, виділена на реалізацію, не названа, оскільки парламент поки не погодив фінансування програми. Витрати можуть скласти десятки мільярдів доларів, але обсяг потенційного ринку може скласти кілька трильйонів, зазначив Дорден.

ПРОГРАМА ЧАН'Е

Китай завершив випробування ракети-носія "Чанчжен-5"

Китай завершив випробування своєї найбільшої ракети-носія "Чанчжен-5" для програми КНР з освоєння Місяця "Чан'е", пише газета China Daily.

Наземні випробування силової установки ракети-носія "Чанчжен-5" були успішно проведені в середині серпня 2015 року, після чого почалося подальше тестування ракети. В цілому воно тривало понад 130 днів.

Як заявив керівник проекту Лі Дун, перший запуск ракети намічено на вересень 2016 року. У тестуванні ракети брали участь близько 300 інженерів.

Висота нової ракети становить близько 57 метрів, діаметр центрального блоку – 5 метрів. На низьку навколоземну орбіту вона може вивести до 25 тонн вантажу, на геоперехідну орбіту – до 14 тонн. Силова установка ракети-носія використовує скраплений пропілен. Він не токсичний і не забруднює навколишнє середовище.

Китайська програма зондування Місяця "Чан'е" включає в себе три етапи: обліт навколо супутника Землі ("Чан'е-1" і "Чан'е-2"), посадка на Місяць ("Чан'е-3" і "Чан'е-4") і повернення з місяця на Землю ("Чан'е-5" і "Чан'е-6"). Запуск "Чан'е-5" з космодрому Веньчан, основним завданням якого стане доставка на Землю зразків місячного грунту, намічений на 2017 рік.

Ракети "Чанчжен-5" також будуть використовуватися під час робіт із будівництва китайської орбітальної станції, яку планується вивести на орбіту до 2020 року.

Зонд Juno успішно вийшов на траєкторію зближення з Юпітером

Автоматичний зонд Juno, який в липні поточного року прибуде до Юпітера, успішно завершив серію маневрів, які загальмували космічний апарат і вивели його на траєкторію зближення з планетою-гігантом, повідомили у NASA.

"Ми успішно провели першу з двох корекцій траєкторії руху Juno навколо Сонця, які в кінцевому підсумку виведуть нас до Юпітера 4 липня цього року, – заявив Скотт Болтон (Scott Bolton), керівник місії з Південно-західного дослідницького інституту в Боулдері (США).

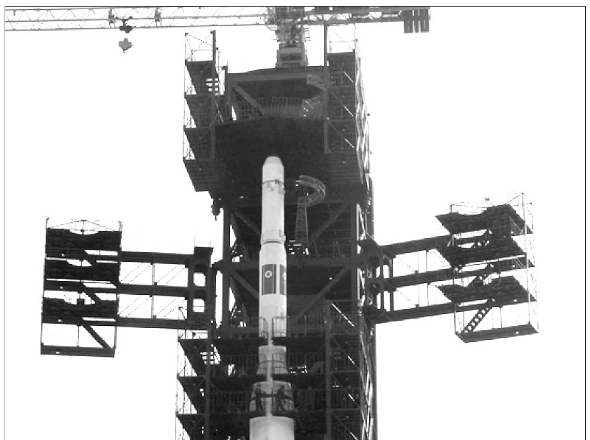
КНДР

"Вдалий" запуск "Инха-3"

7 лютого 2016 року з північнокорейського космодрому Сохе здійснений пуск ракети-носія "Инха-3" із супутником "Кванменсон-4". Офіційні джерела КНДР повідомляють, що пуск успішний, космічний апарат виведений на сонячно-синхронну орбіту з нахилом 97,5 ° і висотою 465х501 км.

Однак американська розвідка повідомила про непрацездатність північнокорейського супутника. Супутник, запущений КНДР 7 лютого, не працював із самого початку: він "перекидається на орбіті" і не передає сигналів. Про це повідомляє телеканал CBS із посиланням на американські військові джерела.

Південнокорейський парламентарій Лі Чель Ву також уточнив, що частина деталей балістичної ракети, яку запущено КНДР, були виготовлені в Росії. З такою заявою він виступив після екстреного засідання щодо запуску північнокорейської ракети, правда, не повідомивши ніяких подробиць. Раніше з'явилася інформація про те, що південнокорейська влада обстежила уламки ракети, яка впала на північному заході від острова Чеджудо.

Сторінку підготував Віктор Гедз.

15 – 21 лютого

ВІТАЄМО ІМЕНИННИКІВ

17 лютого 1962 р. *народився головний інженер авіації Повітряних Сил – начальник управління головного інженера авіації авіації Командування Повітряних Сил Збройних Сил України П.Е.Скоренький.*

17 лютого 1957 р. *народився заступник командира ПвК з авіації – начальник авіації ПвК "Захід" Повітряних Сил Збройних Сих України О.О.Кухаренко.*

19 лютого 1955 р. *народився український військовий льотчик 1-го класу, командувач Повітряних Сил ЗС України (2012-2015 рр.) Ю.А.Байдак.*

19 лютого 1955 р. *народився начальник Вінницької служби обслуговування повітряного руху О.Ф.Норцов.*

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

15 лютого 1948 р. *перший політ здійснив багатоцільовий нічний винищувач Curtiss XP-87 Blackhawk. Останній літак, вироблений компанією Curtiss, що ознаменував кінець корпорації.*

15 лютого 1986 р. *відбувся перший політ американського двомоторного адміністративного літака Beech 2000 Starship.*

16 лютого 1974 р. *відбувся перший політ цивільного варіанта літака Atlas C4M Kudu (ПАР).*

17 лютого 1911 р. *запрацювала перша в світі авіапошта. Її доставив француз Анрі Піке на літаку Sommer.*

17 лютого 1976 р. *вийшла постанова ЦК КПРС і СМ СРСР про створення багаторазового транспортного космічного комплексу "Енергія-Буран".*

18 лютого 1981 р. *відбувся перший запуск КА картографування "Комета".*

19 лютого 1982 р. *здійснив перший політ пасажирський літак Boeing-757.*

20 лютого 1962 р. *відбувся перший політ орбітального корабля "Меркурій" з людиною на борту.*

20 лютого 1986 р. *початок функціонування орбітального комплексу "Мир". Базовий блок комплексу був виведений на орбіту РН "Протон".*

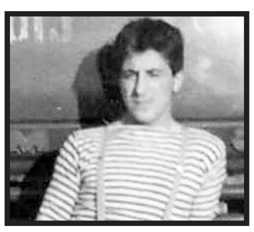
21 лютого 1928 р. *відбувся перший політ суцільнометалевого пасажирського літаючого човна – Short Calcutta.*

21 лютого 1954 р. *перший політ здійснив французький винищувач-бомбардувальник Mystere з двигуном "Атар" 101F фірми Snecma.*

21 лютого 1969 р. *почалися льотні випробування надважкої ракети-носія Н-1.*

21 лютого 1972 р. *відбулася посадка АМС "Луна-20" на Місяць. Здійснено забір місячного ґрунту.*

5 лютого на 49-ому році життя перестало битися серце мужнього воїна, ветерана війни в Афганістані, кавалера медалей "За відвагу" та "За бойові заслуги", колишнього водія 740-го регіонального санітарно-епідеміологічного управління сержанта запасу Віктора Солоненка. Віктор Іванович був взірцем військового професіоналізму, надійним товаришем та відданим Військовій присязі солдатом. У Демократичній Республіці Афганістан він прослужив 27 місяців водієм паливозаправника. Дві машини згоріло під мужнім водієм, він був поранений та не раз нагороджений. Після звільнення у запас протягом декількох років працював в органах міліції, після чого у 1996 році уклав контракт і продовжив військову службу. У запас сержант Віктор Солоненко звільнився наприкінці 2012 року, залишивши по собі найкращі спогади та сина на своїй водійській посаді.

Смерть передчасно вирвала з наших рядів цю прекрасну людину й професіонала високого ґатунку. Колектив редакції газети "Крила України" приєднується до особового складу 740-ого регіонального санітарно-епідеміологічного управління та висловлює близьким покійного щирі співчуття.

Колектив 740-го регіонального санітарно-епідеміологічного управління Міністерства оборони України.

УКРАЇНЦІ – НАЦІОНАЛЬНІ ГЕРОЇ ІНШИХ КРАЇН

Секрет вулиці Порика

Є у місті Вінниця вулиця Порика. І мало хто знає, окрім деяких корінних вінничан, які вивчали історію рідного краю ще зі шкільної лави, хто ця людина, ім'ям якої було названо одну з вулиць найбільшого в обласному центрі мікрорайону Вишенька. А він, лейтенант Червоної Армії Василь Порик, уродженець Вінниччини, який загинув під час Другої світової війни на далекій французькій землі. І не просто загинув, а героїчно пішов з життя, врятувавши тисячі життів. Посмертно він був удостоєний високого звання Героя Радянського Союзу та став національним героєм Франції.

Мала батьківщина Василя Васильовича Порика – село Соломирка Хмільницького району Вінницької області. У 1939 році Василь Порик був призваний до лав Робітничо-селянської Червоної Армії та вступив до військового училища. Наприкінці весни 1941 року, перед самим випуском, до Харківського військового піхотного училища завітали "покупці" з Києва, які зробили Василю та іншому його однокурснику, про якого, до речі, декілька років тому писала наша газета, пропозицію, від якої, як то кажуть, було неможливо відмовитися. Молодим випускникам було запропоновано продовжити навчання на курсах військової контррозвідки у школі, підпорядкованій Головному розвідувальному управлінню Генерального штабу. Вочевидь, у повітрі вже конкретно пахло війною!

Молоді командири, новоспечені лейтенанти Василь Порик та Іван Заєць прибули до Києва на навчання, а через 11 днів мир вибухнув – розпочалося німецьке вторгнення. А далі були оборонні бої, відступ, гіркота втрати бойових побратимів та території рідної України…

Зустрівши війну у Києві, лейтенант-контррозвідник Василь Порик воював далеко на захід від столиці, у складі військ 6-ї армії Південно-Західного фронту. Втім, відкочуючись на схід разом із частинами та з'єднаннями іншої, 12-ї армії, ці війська відволікали на себе увагу гітлерівського командування й відтягували сили від Києва, даючи столиці можливість ще протягом декількох місяців здійснювати евакуацію та оборону. Завершилася епопея цих двох армій трагічно – розгромом у котлі в Зеленій Брамі – в лісах на Кіровоградщині. Вцілілі воїни, більшість з яких були поранені в боях, опинилися в сумнозвісній Уманській ямі. Серед інших бойових бранців був і молодий подолянин Василь Порик. Коли у підрозділі, яким він командував у бою, закінчилися патрони, лейтенант підняв бійців у штикову атаку. Втім, штики були далеко не у всіх – скоріше, це був рукопашний бій. Деяким бійцям пощастило після смертельних боїв залишитися в живих і уникнути полону. Не уник цієї долі поранений у своєму останньому бою молодий командир Порик.

Майже через рік, влітку 1942 року В. Порик разом із сотнями інших військовополонених був відправлений у нацистський концтабір Бомон у французькій провінції Артуа. Незломлений ворогами радянський офіцер, перебуваючи у концтаборі, брав активну участь в організації підпільного комітету і груп із підготовки втечі. Він установив зв'язок з учасниками руху Опору, і вирвався на волю.

Після втечі з табору Василь Порик створив партизанський загін, що боровся з липня 1943 року проти німецьких окупантів у Північній Франції. В одному з боїв "лейтенант Громовий", як його знали бойові товариші, був поранений, схоплений гестапівцями й запроторений до в'язниці у фортеці Сен-Нікез, але знову втік і продовжував боротьбу.

У першій половині квітня 1944 року партизанами загону Василя Порика було висаджено два поїзди, знищені колона гітлерівців із понад 200 солдатів і офіцерів, охорона табору Бомон, з якого до того ж були звільнені усі в'язні.

З 1944 року "товариш Базиль", як називали його французькі макі, був членом Центрального комітету радянських військовополонених у Франції.

22 липня 1944 року під час виконання бойового завдання Василь Порик потрапив у засідку в районі міста Аррас і загинув у бою. Похований у французькому шахтарському селищі Енен-Льєтар (зараз не існує як адміністративна одиниця, адже 1971 року було об'єднано з Бомон-ан-Артуа). В містечку Енен-Бомон на могилі Василя Порика встановлено пам'ятник національному героєві Франції, якого не забувають і нинішні покоління французів.

За героїзм і мужність, виявлені в боротьбі проти німців у Франції в період Другої світової війни, Указом Президії Верховної Ради СРСР від 21 липня 1964 року лейтенанту Радянської Армії Порику Василю Васильовичу посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу. У тому ж році він був визнаний гідним почесного титулу "Національний герой Франції".

У рідному селі Героя йому встановлено пам'ятник й відкрито музей його пам'яті, у Києві, Вінниці й Хмільнику його ім'ям названо вулиці та встановлено меморіальні дошки.

НЕЗВИЧАЙНІ ЛІТАКИ

Середньоплан від Груммана

Практично паралельно зі створенням "Скайрокет" корпорація "Грумман" розробляла на його базі винищувач-перехоплювач для ВПС, що одержав позначення XP-50 (Модель G-46). Замовлення на будівництво нового літака ВПС видали 25 листопада 1935 року. Хоча XP-50 ззовні і нагадував XF5F-1, до, так би мовити, базової комплектації внесли ряд істотних змін.

На відміну від свого палубного побратима, він був середньопланом із носовою частиною нормальної довжини. Силова установка залишилася тією ж самою, а озброєння змінили – відтепер воно повинно було складатися з двох 20-мм гармат і двох 12,7-мм кулеметів із боєзапасом по 60 і 500 пострілів на ствол відповідно. Крім того, під крилом літак міг мати дві 450-кг бомби. До числа новинок відносилися тристійкове шасі та протектирувані паливні баки. Пілот був захищений листами броні.

Перший політ нового винищувача відбувся 1 лютого 1941 року, а під час 15-го випробувального польоту, що проводився льотчиком-випробувачем фірми Бобом Холлом, сталася аварія. З невідомої причини зруйнувався нагнітач одного з моторів, а лопатки компресора розлетілися на всі боки й перебили трубопровід гідравлічної системи. Одночасно (ось він "закон підлості"!) була перебита тяга, що дозволяла льотчику випустити шасі вручну. Холл продовжував кружляти над аеродромом, обговорюючи з "землею" ситуацію, що склалася. Зрештою йому вдалося випустити основні стійки шасі, але носова залишалася в прибраному положенні.

Зрозуміло, що в такому вигляді посадити літак значило піддати небезпеці життя випробувача, тож він отримав наказ залишити аварійну машину, що й виконав, попередньо відігнавши її на безпечну відстань від населеної місцевості. Парашут спрацював нормально і вже через півтора десятки хвилин неушкодженого Холла підібрали рятувальники.

Після загибелі прототипу роботи по літаку були припинені.

Сторінку підготував Олексій Тригуб.

АРМІЙСЬКИЙ СПОРТ

Біатлон по-гвардійськи

На спортивній базі Гвардійського факультету військової підготовки імені Верховної Ради України Національного технічного університету "Харківський політехнічний інститут" відбулися змагання з лижних гонок зі стрільбою. До змагань були залучені курсанти навчальних підрозділів та військовослужбовці підрозділів забезпечення факультету військової підготовки.

Проводились змагання протягом дня у два етапи. Вони являли собою лижну гонку на 3 кілометри зі стрільбою з пневматичної гвинтівки.

– Через кожен кілометр дистанції учасники змагань здійснювали по три постріли з положення лежачи, з коліна та стоячи. За кожне не влучання у ціль при стрільбі, військовослужбовець проходив штрафне коло довжиною в 50 метрів, – розповів начальник факультету військової підготовки полковник Олександр Серпухов.

За результатами змагань перше місце виборола збірна команда навчального курсу "хімія". В особистому ж заліку переможцем став курсант Владислав Михайліченко з результатом 25 хвилин 28 секунд. Друге та третє місця посіли курсанти Юрій Приньов з результатом 25 хвилин 37 секунд та Ростислав Бобров, який подолав дистанцію за 25 хвилин 42 секунди. Переможці змагань були нагороджені грамотами та цінними призами.

Дмитро Чалий. м. Харків.

Армієць Олександр Абраменко здобув "срібло" етапу Кубка світу з фрістайлу, що проходить у США. Українець показав результат 124.89, що забезпечив йому 2 місце!

СТРИБКИ У ВИСОТУ

Оксана Окунєва – друга на змаганнях в Німеччині

Змаганнями в Карлсруе (Німеччина) стартувала серія IAAF World Indoor Tour. Українка Оксана Окунєва стала другою у стрибках в висоту з результатом 1,90 м.

Її колега Юлія Левченко по кількості спроб поступилася норвежці Катаріні Мегенбург, яка стала третьою. Обидві подолали 1,87 м. Перемогла німкеня Марі-Лоуренс Юнгфляйш (1,93 м).

На цьому ж етапі українка Анастасія Ткачук виступила пейсмейкером в бігу на дистанції 1500 метрів і привела ефіопку Аксумавіт Ембайе до лідерства в світовому топ-листі сезону в приміщенні (4.08,22), а німкеню Констанці Клостергальфен – до юніорського рекорду континенту (4.08,38).

Кращими результатами сезону в світі також відзначилися голландка Дафне Шипперс в бігу на 60 метрів (7,07 с), американка Каньє Гаррісон в бар'єрному бігу на 60 м (7,82 с), американець Майк Роджерс в бігу на 60 м (6,52 с) і кубинець Алексіс Копелло в потрійному стрибку (16,99 м).

ЗДОБУТКИ

Андрій Проценко – третій у Чехії, та другий у Польщі

У чеському містечку Тршинец відбувся другий і заключний турнір серії International High Jump Tour 2016 – Beskydskб la ka. Українець Андрій Проценко в стрибках у висоту посів третє місце з результатом 2,28 м, які він подолав з першої спроби. Проценко також штурмував висоту 2,31 м, але на цей раз планка не встояла. Переміг італієць Джанмарко Тамбері (2,33). Грек Констадінос Баніотіс – другий (2,31). Змагання серед жінок виграла чешка Міхаела Груба (1,94). Українка Ірина Геращенко посіла дев'яте місце (1,80).

А от на міжнародному легкоатлетичному змаганні Pedro's Cup у Лодзі (Польща), Проценко дещо покращив свій попередній результат і посів друге місце в стрибках у висоту з результатом 2,29 м. Цю висоту він подолав з другої спроби, як і переможець турніру Мутаз Есса Баршим з Катару. Але попередня висота 2,25 м скорилася українцеві з третьої спроби, в той час як Баршим перелетів планку з першого разу. Це і вплинуло на кінцевий результат. Третім призером став поляк Сильвестер Беднарек (2,20).

Україну в Лодзі представляла також Марія Шмідова. На дистанції 60 метрів вона фінішувала четвертою з результатом 7,42 секунди. Перемогла полька Єва Свобода (7,15).

Плащ-намет для біженців

Креативні студенти-дизайнери з лондонського Королівського коледжу мистецтв створили модель плаща-намета для біженців. Пальто з легкістю може перетворитися на маленький намет, в якому можна пожити деякий час.

На початку літа плащ-намет планують випробувати в польових умовах, щоб ще до морозів його вдосконалити та роздати біженцям. Гроші на свій проект студенти збирають на платформі Kickstarter.

Плащ-намет планують виготовляти з тайвека, нетканого матеріалу зі 100-відсоткового поліетилену. Таку матерію дизайнери обрали через її вологостійкість, невелику вагу, а також міцність і стійкість до хімічних і механічних впливів. Ще однією фішкою можна назвати підкладку на

основі синтетичного поліефірного волокна. Саме вона дозволяє обігрівати намет і зберігати людське тепло.

Для своєї конструкції студенти використали принцип орігамі – плащ перетворюється на намет за одну хвилину. У майбутньому розробники планують також удосконалити плащ жорстким каркасом і надувними елементами.

Портативний монітор відстежує якість повітря

AirVisual Node – аналізатор, що відстежує якість повітря, яким дихає користувач, і надає рекомендації щодо його поліпшення.

Монітор повітря AirVisual Node поєднує в собі датчики вологості, рівня CO_2 і температури. Дані виводяться на дисплей пристрою. Літій-іонна батарея забезпечує автономну роботу від акумулятора протягом 5 годин, зарядка пристрою здійснюються за допомогою мікро-USB. Крім контролю повітря в кімнаті, AirVisual Node відстежує стан атмосфери зовні будівлі. Аналізатор отримує всі необхідні дані по Wi-Fi від найближчої станції моніторингу.

Оцінка якості повітря в приміщенні відбувається в режимі реального часу. AirVisual Node виявляє наявність мікроскопічних твердих частинок, які можуть пошкодити горло і легені користувача, а також потрапити в кровобіг. У разі небезпеки користувач отримує відповідне сповіщення на мобільний додаток.

Розумне дзеркало для ванної кімнати

Розробник Google Макс Браун зробив на базі Android дзеркало для ванної, яке вміє показувати час, погоду і новини.

Процес створення "розумного" дзеркала розробник детально описав у своєму блозі на сайті Medium. Основними компонентами системи стали двостороннє дзеркало, плата контролера і панель дисплея. Дисплей вбудований між дверцятами та склом, що дозволяє використовувати внутрішній простір шафки за прямим призначенням. У "ролі" пристрою для управління можна використовувати Chromecast, Nexus Player або Amazon Fire TV Stick.

Програмна частина складається з декількох сотень рядків коду, доповненого додатками Forecast (для погоди) і Associated Press (для новин). Особливістю інтерфейсу стало повністю автоматичне оновлення і функція голосового пошуку. Надалі розробник збирається інтегрувати своє "розумне дзеркало" в систему Google Now.

Сторінку підготував Владислав Дем'яненко.

ЗАСНОВНИК:
МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А,
тел. (0432) 55-63-97

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця,
вул. Стрілецька, 105
тел: 067-587-02-96,
факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса: krula_ukr@i.ua

Головний редактор
М. ПОПЛАВСЬКИЙ
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Урeтій.
Тир. 8450 Зам. № 162205.
Перший редактор Сергій Свенцицький

ПРОЕКТ “ПЕРЕМОЖЦІ”:

Втратили кінцівки, але не втратили силу духу

Війна забрала у сотень молодих українських хлопців можливість жити звичним життям. Вони повернулись із серйозними травмами, без кінцівок… Та попри, здавалось, безнадійне становище бійці залишаються сильними, яскравими, енергійними і привабливими особистостями. Вони радіють життю і сприймають своє тіло, як воно є. Фотографу виставки “Переможці” Олександру Мордереру вдалось передати бойовий дух і жагу воїнів до життя. Для кожного з них організатори підібрали окремий образ, аби якомога краще показати характери “Переможців”, які долають щоденні труднощі і ні на мить не відступають від своїх мрій. Виставка викликала неабиякий ажіотаж як серед українців, так і серед зарубіжних відвідувачів. Після перегляду життєствердних фотографій, з’явилось запитання: “А скільки ще таких людей залишились непоміченими?”

Владислав Кузнєцов та Юрій Весельський після лікування, реабілітації та протезування повернулися на службу. У першого мрія – відвідати Техас, в іншого – стрибнути з парашутом. Фотографія 21-річного Весельського, який і надихнув телеведучу та волонтера Соломію Вітвіцьку на створення подібного проекту, прикрасила обкладинку спецвипуску журналу з 18-ма історіями героїв. Придбати журнал можна за 50 гривень і всі виручені від цього кошти підуть на розвиток сучасного протезування в країні. Владу лише 23 роки. Свої поранення він отримав 19 липня 2014 року біля Лисичанська на Луганщині, рятуючи екіпаж. Тоді й втратив праву руку. За кошти української діаспори в Канаді йому встановили сучасний протез. Зараз хлопець навчився робити більшість справ лівою рукою, а головне – він і далі продовжує грати у страйкбол.

Під час відкриття виставки “Переможці” представниця Американського благодійного фонду “Save Lives Together Foundation”, який виступив одним із партнерів проекту, передала сертифікат герою АТО Владиславу Кузнєцову на поїздку в США, штат Техас. Так само подарунки отримали й інші учасники проекту. Вони зможуть подорожувати країнами Європи. За словами організаторів, наразі багато людей працює над тим, аби мрії справжніх героїв здійснилися якомога швидше.

Виставка триватиме протягом двох тижнів у приміщенні Національного музею імені Тараса Шевченка.

Підготувала Анастасія Олехнович. “Крила України”.

Гірська система в Америці; Обмеження прав; Дрібна французька монета; Підземний ссавець; Французький письменник; Зображення оголеної натури; Голлівудський актор; Розмінна монета в США; Збірна назва птахів; Виконпний велетенський плазун; Велика змія.

Христос в Корані; Голов. група скандинавських богів; Батько чоловіка.

Японська фігуристка; Паразит на деревах; Супутник Юпітера; Ряд однорідних, але відмінних явищ; Місто в Японії.

Річка у В’єтнамі; Керівництво; Одиничний вектор; Баштовий годинник; Народ в Індії; Син сина або доньки.

Почуття гніву; Металевий скріплювач; Електричний прилад.

Об’єднання церков; Прикраса; Рос. письменник-емігрант; Марка вертольота; Український письменник; Розгром, невдача.

Поштова станція в царській Росії; Термічне пошкодження тканин; Робоча шлюпка; Озеро в Туреччині; Марка літака; Острів в Іонічному морі.

Східне чоловіче ім’я; Країна в Азії; Радянський важкий танк; Артист цирку; Група папуг.

Одне з башкирських імен; Річка в Удмуртії.

Селянин у Середній Азії; Герой А.Дюма; Змагання на короткій дистанції; Майстер повітряного бою; Країна в Африці; Нота; Марка гідролітака.

Місто у США; Регіон РФ, населений українцями; Древня назва Малої Азії; Вибуховий отруйний газ; Старов. назва араба; Заборона.

Напрям у мистецтві у XVIII-XIX; Родюче місце пустелі; Кисломолочний напій.

Циган; Гуцульськ. чоловічий танок; Війна на Донбасі; Глибока крута западина; Фортифікаційна споруда; Знак Зодіаку; Історична область Угорщини.

Аеродром у Грозному; Довга глибока канава.

Музичний інструмент; Єгипетський фараон; Лікування бджолиною отрутою; Озеро в США; Вид антилопи.

Ритмічний рух у балеті; Народ в Китаї; Американська актриса; Марка сигарет; Видатний майстер бойових мистецтв; Ан-22.